

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	samlede og udgivne af P. O. Boisen.
Titel Title:	<u>Nye og gamle Viser af og for Danske Folk</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : i Commission hos C. A. Reitzel, 1849
Fysiske størrelse Physical extent:	viii, 192 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Titelseide
Nye og gamle Viser
af og for
Danske Folk.
1849. 8°.

UNIV.-BIBL. Afd. 1

L, 3010
8°

1849

Universitetsbiblioteket
1. Afd.
København

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130009229982

Nye og gamle Viser

af og for

Danske Folk,

samlede og udgivne

af

P. O. Boisen.

P. O. Boisen.

Kjøbenhavn.

I Commission hos C. A. Reitzel.

Trykt hos J. D. Qvist, Bog- og Bodestrykker.

1849.

I Danmark er jeg født og baaren,
Dg der er alle mine Klæder skaaren,
Dg der har jeg fundet min Fæstemø,
Med hende vil jeg baade leve og døe —
Mens Vinden mon Løves.

(Kæmpevisse.)

Bøgestoven er kun til Baal,
Naar Fuglen ei meer kan sjunge —
Fædreland uden Modersmaal
Er Hjerte foruden Tunge.
Det er Indsker-Sangen prud:
»Danmarks Tunge rev jeg ud,
Stumt er Danmarks Hjerte!» —

N. S. S. Grundtvig.

Seier i din Haand og Seier i din Fod!
Dg Seier i alle dine Ledemod!
Signe dig Gud, Sante Drotten dyre,
Han skal dig baade vogte og styre!
See dig ud, Svend Bonved!

(Kæmpevisse.)

Indhold.

Side.

Krigen 1848, med et Forspil . . . . 1—49.

Nr.

1. Bjarkemaal (Danst Efterklang af Grundtvig) 1.
2. Folke (den danske Krigs-Herold, tro i Liv og Død. Grundtvig) . . . . . 3.
3. Niels Ebbesen (Samme) . . . . . 6.
4. Den danske Svanesang (Samme) . . . 11.
5. Nydanst Bjarkemaal (Samme, Danskeren II. 273) . . . . . 14.
6. Slesvig-Danst Minde-Sang (Samme, Danskeren I. 79) . . . . . 16.
7. Danst Krigsang (Samme, i April 1848) 19.
8. Den frivillige (H. C. Andersen) . . . . 21.
9. Danst Krigsang (tilegnet Kjøbenhavns Frivillige. P. P.) . . . . . 23.
10. Den tappre Landsoldat (Faber) . . . . 24.
11. Danst Seier-Sang (efter Slaget ved Bau, 1848. Grundtvig) . . . . . 28.

12. Sang for Flaaden (—h—e.) . . . . . 32.
- 7 13. Gutter ombord! (Samme) . . . . . 36.
- 7 14. „Fremad“! og „Pak jer“! (Grundtvig) 39.
15. Slaget ved Slesvig (Ploug) . . . . . 43.
16. Dansk Trøstefang, efter Paaskedagen ved
Dannevirke (Grundtvig) . . . . . 45.
- 7 17. Varsel (af en jydsk Pige) . . . . . 48.
- Krigen 1849** . . . . . 50—71.
18. Skjærborsdagsqvinden, 5te April 1849.
(Grundtvig) . . . . . 50.
19. Kampen ved Riis-Skov, den 31te Mai.
(Samme) . . . . . 53.
20. Nørre-Snebe, den 8de Juni (Samme). . 56.
21. Dansk Seier-Sang, Juli-Slaget (Samme) 58.
22. Fredericia-Slaget (Ingemann) . . . . . 61.
23. En lystig Vise om Slaget ved Frederis
(Grundtvig) . . . . . 63.
24. Natleir (St. Blicher) . . . . . 67.
25. De danske Kanoner (Velkomst til Batta-
rierne Jessen og Schulz) . . . . . 69.
26. Sømagten (Ploug) . . . . . 71.

27. **Dore Saarede**, ved Festen den 17de Sept. 1849 (Hoftrup) . . . . . 73.
28. **Seier = Slaget** (L. Bødtcher) . . . . . 75.
29. **Velkomst**, ved Krigernes Indtog i Hovedstaden, i Sept. 1849 (Ploug) . . . . . 76.
- Fædrelands = Sange** . . . . . 79—145.
30. **Fremtid** (Grundtvig, Juni 1840) . . . . . 79.
31. **Holger Danstes Hilsen** (Ingemanns „Holger Danste“) . . . . . 81.
32. **Holger Danstes Morgensang** (Ingemann) . . . . . 83.
33. **Holger Danstes Mærke** (Ingemanns „Holger Danste“) . . . . . 85.
34. **Danmarks Skjold** (Grundtvig, 28de Mai 1841) . . . . . 86.
35. **Danmarks Trost** (Samme, 1820) . . . . . 89.
36. **Bløde over Danmark** (Poul Møller, skrevet paa Sydhavet) . . . . . 91.
37. **Danmarks Roes** (Ewald, 1780) . . . . . 93.
38. **Danmarks Serlighed** (Grundtvig, 2. April 1846) . . . . . 95.

39. Fædrelands-Sang (Dhlenschläger, 1819) 98.
40. Dannebrog (Jugemann, 1816) . . . . . 99.
41. Oplysning (Grundtvig, 28. Mai 1839) . . 102.
42. Kongen og Folket (Samme, 28. Mai 1839) 104.
43. Nordens Eenhed (Ploug) . . . . . 106.
44. Unge Gjenbyrds Liv (Samme) . . . . . 107.
(ved det nordiske Studentermøde i Kbhvn 1845)
45. Jyllands Priis (Grundtvig, 1816) . . . 109.
46. Knud den Store (Samme, Krønikerim) 111.
47. Saxo (Samme, foran Overs. af Saxo, 3. B.) 113.
48. Roskilde (Jugemann, 1842) . . . . . 115.
49. Daniel Ranzau (Dhlenschläger, 1811). . 117.
50. Christian den Fjerde, Slaget under Femern
1644 (St. Blicher) . . . . . 119.
51. Beleiringen (Grundtvig, 11. Febr. 1841) 121.
52. Opraab, 2. April 1801 (E. Falsen) . . . . 124.
53. Prinds Christian, Slaget ved Odden 1808
(St. Blicher, 1839) . . . . . 125.
54. Villemoes (Grundtvig, 1810) . . . . . 130.
55. **1807.** Tabet af Flaaden (Chr. Winther) 133.
56. Sammelt Mindevers . . . . . 136.
57. Opsang i Spillet (Jugemann). . . . . 137.

58. Bornholmsk Sømands = Vise (læmpet) 138.
 59. Modersmaalet (Grundtvig, 1838) . . . . 140.
 60. Sang i det Grønne (Samme, 28. Juni 1843) 142.

Gammel-Viser og Smaa-Sange 145 — 191.

61. „Kæmpevisen“ (Grundtvig, danske Kæmpe-
 viser til Skolebrug) . . . . . 145.
 62. Kragemaal, Lodbrogssqvinden (Samme) . . 147.
 63. Dannevirke (tillæmpet) . . . . . 149.
 64. Kong Christian den Anden (Grundtvig,
 danske Kæmpev.) . . . . . 152.
 65. Guldharpen (sammesteds) . . . . . 155.
 66. Gjenfærdet (sammesteds) . . . . . 158.
 67. Sevnersværdet (sammesteds) . . . . . 161.
 68. Brodermordet (sammesteds) . . . . . 165.
 69. Elvestud (bearbejdet af Svend Grundtvig) 166.
 70. Agnete . . . . . 168.
 71. Liden Karen (Grundtvig, danske Kæmpev.) 170.
 72. Roselille (bearbejdet af Chr. Molbech) . . 172.
 73. Ridderens Hjemkomst . . . . . 173.
 74. Maimaanedsfang . . . . . 174.
-

75. Skjøn Sired (Th. Thaarup, Høstgildet) 175. .d
76. Liden Gunver (Ewald, Fisserne) . . . . . 176. .d
77. Liden Havfru (Ingemann, de Underjordisse) 178. .8
78. Ung Inger (Dhenschlæger, Sovedrikten) 179. .e
79. Liden Kirsten (Heiberg) . . . . . 180. .0
80. Spillemanden (Ingemann) . . . . . 182. .9
81. Sjællandsk Vise (bearbejdet af Svend
Grundtvig) . . . . . 183. .8
82. Foraarsfang (Ingemann) . . . . . 185. .d
83. Morgensfang (Samme) . . . . . 186. .d
84. Livets Seilads (Ambr. Stub) . . . . . 187. .7
85. Aftensfang (Ingemann) . . . . . 189. .e
86. En gammel Aften- eller Natsfang (Hans
Christensen Sthen "Bandreteg" skrevet 1588,
den Danske Psalmedigtning ved Brandt og
Helweg I. 187) . . . . . 190. .0

Tillæg (som Nr. 48 b, S. 117).

- Hans Tavsen (Ingemann, af Rim og Sange ved
C. Brandt . . . . . 192. .9

1848.

1.

Bjarkemaal.

Mel. af Kung, el. som: Kongehaand og Folkestemme.

Soel er oppe,
Skovens Toppe
Glimre alt som Gimles Tag;
Bud os bringer
Hane-Binger,
Hanegal om klaren Dag.
Vaagner, vaagner danske Helte!
Springer op og spænder Belte!
Dag og Daad er Kæmpe-Riim!

Hvit det gjalder,
 Luren falder
 Kæmper op af Morgen=Blund,
 Stolper knage,
 Luer brage,
 Blusse over grønne Lund.
 Baagner! ei til Gammens=Tale,
 Viin og Smil i Konge=Sale!
 Hildurs Leeg er nu for Haand.

Rolf kan blegne,
 Bjarke segne,
 Hjalte svømme i sit Blod,
 Leires Buer
 Kan i Luer,
 Synke ned for Hjartvars Fod;
 Han dog Marken ei beholde,
 Før de Emmer vorde kolde,
 Dræber ham den sidste Gnist!

Soel er oppe,
 Stovens Toppe
 Glimre alt som Gimles Tag;

Bud os bringer
 Hane = Binger,
 Hanegal om klaren Dag;
 Vaagner! vaagner danske Helte!
 Springer op og spænder Belte!
 Morgenstund har Guld i Mund.

2.

Solke.

Mel. Danmark deiligst Bang og Bænge.

Slesvig! Anglers Jarle = Sæde!

Kongers Moderffiod,

hvor, til hele Markens Glæde,

Morgen = Sangen lod:

hvor, med Danmarks Arilds = Kirke,

lovit sig hæved Dannevirke!

Lær du end for Tydsken hunge

Med den Danske Tunge!

Folke hedd din gamle Taler,
 I vor Konge=Bog
 End hans Ord vor Mand husvæler,
 Dansk var Folkets Sprog;
 Feide=Bud, en Foraars=Morgen,
 Bragde han til Jelling=Borgen,
 Som man, efter Kongens Lykke,
 Dnsfer Folk til Lykke!

Danmarks Fiender i vor Midte,
 Sagde han med Alem,
 Vidste Veien godt at hitte
 Til de Stummes Hjem,
 Vore Sværde, Spyd og Pile
 Brat dem bringe skal til Hvile,
 Dem Godnat i Graven sjuenge
 Med den Danske Tunge!

Danne-Kongen sit Guld=Bæger
 Skænked fuldt af Viin,
 Sagde: drif! det vederkvæger,
 Skaalen er og din;

Som en Dannemand og Kæmpe,
 Født til Fiende = Skryd at dæmpe,
 Har du talt og vil du stride
 Paa den Danske Side!

Tak, som byder, mæled Folke,
 Sikkert skal mit Staal
 Fienden klart mit Sprog fortolke,
 Drikke Kongens Skaal,
 Og før jeg af Marken rømmer,
 Af mit Blod et Bæger tømmer
 Jeg til Skaal for Benner ficere,
 Og for Danmarks Ære!

End er Diet ei saa taaget
 Det jo seer fuldgrant:
 Dansk var dengang Folke = Sproget,
 Og de Danske vandt;
 Danne = Kongen, hvid som Duen,
 Folke saae paa Bane = Tuen,
 Sagde: knap med Guld, som eies,
 Helteblod opveies!

Slesvig! Anglers Jarle=Sæde!
 Kongers Moderkiød,
 Hvor, til hele Markens Glæde,
 Morgen=Sangen lød:
 Hvor, med Danmarks Arilds=Kirke,
 Høit sig hæved Dannevirke!
 Længe du om Folke sjunge
 Frit med Folke=Tunge!

3.

Niels Ebbesen.

Om Dannemarks Kvide der lød en Sang,
 Saa sørgelig:
 Der var ingen Konning i Dannevang,
 Men Borger=Krig;
 Dansten var fredløs i Skov og paa Hede,
 Herrer vi havde af Himmelens Brede,
 For Lydsferne reves om Danmark!

Det voldte en Konning faa svigefuld,
Som Skum paa Vand,

Det voldte to Grever af Jettefuld,
I Holsterland;

Mange om Skylden og Flere om Skaden,
Fienden paa Borgen og Falskthed paa Gaden,
Da Tydskerne reves om Danmark.

Grev Geert var en Kæmpe, en Hals fuldhaard,
Som Staal og Jern,

Og Krigsmænd der strømmede til hans Gaard,
Fra nær og fjern;

Alting han voved for lidet at vinde,
Spared som Nelden ei Ven eller Fiende,
Og Tydskerne reves om Danmark.

Grev Hans var en Kræmmer, holdt Huus i Kiel,
Med Høg og Hund;

Dan kaldtes den Milde, for evigt Smil
Var om hans Mund;

Kæven i Skove og Ulven paa Hede,
Herrer vi havde af Himmelens Brede,
Da Tydskerne reves om Danmark.

Niels Ebbesen var sig en Riddersmand,
Paa Nørreriis,

Dg aldrig forstummer i Hedeland
Den Herres Priis ;

Han tog af Dage den fullede Greve,
Fri vilde han enten døe eller leve,
Da Tydskerne reves om Danmark.

Den fullede Greve drog op i Nør,
I Herrefærd,

Han rykkede frem, som han pleied før,
Med Ild og Sværd ;

Jyderne alle, fra Randers til Ribe,
Dandse han bød efter Holsternes Pibe,
For Tydskerne reves om Danmark.

Niels Ebbesen! sagde Grev Geert paa Jydsk:
Din Frist er kort,

Wil ikke i Galgen du lære Tydsk,
Saa pak dig bort!

Skam skal du faae med Herr Bugge paa Halden,
Hvormange Heste I saa har paa Stalden,
For nu raader Tydskfen i Danmark!

Niels Ebbesen svared et Ord i Hast:

Hæng Thy og Stielm!

Men hæng ingen Ridder, før Sværdet brast,

Med Skjold og Hjelm!

Bogt dig for hvem du til Fredløshed dommer!

Rangt ei fra Børn og fra Hustru jeg rømmer,

Mens Tydskerne rives om Danmark!

Med Tydskere vrede i Tusindtal,

I Kammen fry,

Den fullede Greve drog ind med Bral

I Randers By;

Alde han tured og værre det tegned,

Kvinderne bæved og Børnene blegned,

For Tydskerne reves om Danmark.

Niels Ebbesen foer da i Harniss brat,

For Landefred,

Han giæstede Greven en Foraarsnat,

Og Sværdet beed;

Fri vilde han enten døe eller leve,

Rivet han tog af den fullede Greve,

Da Tydskerne reves om Danmark!

Sig hævned de Holster ved Skanderborg,

Der faldt vor Helt,

Og sjunget der blev om Jyllands Sorg

Bed Sund og Belt;

Aldrig hans Minde dog lægges i Mulde,

Han stod i Spidsen for Jyderne hulde,

Da Tydskerne reves om Danmark!

Forgangne er siden femhundred Aar,

I Lyst og Nød,

End Dannebrog vaier og Danmark staaer

I Aften rød;

Rappes nu, alle Smaafugle i Lunden!

Nu er til Sang om Niels Ebbesen Stunden.

Lad Tydskerne græde for Danmark!

Den danske Svanesang.

Mel. Moders Navn er en himmelsk Lyd.

Dannemark er det gamle Navn
 Paa Landet ved Belt og Sunde,
 Favre Skjoldmøers Fødestavn,
 Mens Fuglene sang i Lunde,
 Fuglen synger end ved Belt,
 Mon ei meer for nogen Helt
 Af vor Skjoldmø = Stamme!

Breden Tydsker fra Arildstid
 I Sonden var Danmarks Plage,
 Dit man saae dog i Uffe = Strid
 Den Stærkeste var den Spage;
 Har ei Vermund Sønnen fleer,
 Synger Skrey nu aldrig meer
 Holger Danstes Vise?

Dannevirke og Dannebod
 Er hellige Danske Minder,
 Rødmer ikke af Skjoldmøblod
 Da længer de Danske Kinder?
 Tydskfen træder under Fod
 Dannevirke, Dannebod,
 Hvor er Dannemanden?

Bøge=Skoven er kun til Baal,
 Naar Fuglen ei meer kan sjunge,
 Fædreland uden Modersmaal
 Er Hjerte foruden Tunge;
 Det er Tydsker=Sangen prud:
 „Danmarks Tunge rev jeg ud,
 Stumt er Danmarks Hjerte!“

Fædreland er et helligt Ord,
 Hvor Hjertet endnu har Stemme,
 Gjør Vidunder i Syd og Nord,
 Hvor Manddom endnu har hjemme;
 Skal det spørges over Strand,
 Magtesløst er Fædreland
 Paa den danske Tunge!

Dannevirke og Dannebrog
 De smelte i Munden sammen,
 Glemmes de over det Lydske Sprog,
 Begravet er Skjoldmø=Stammen,
 Da har ingen Dannemand
 Meer paa Jord et Fædreland,
 Da er Danmark øde.

Danmark synger sin Svanesang,
 Som Fuglen, naar Dagen hælder,
 Floite=Fuglen, som flaaer i Bang,
 Naar mildt det i Skoven kvælder,
 Tonen er vemodig sød:
 Moder din er stædt i Nød,
 Kom nu Holger Danske!

Nydanst Bjarkemaal.

Gudhjemmets Hane goel,
 Han med Gylden = Kammen,
 Op stod vort Nordens Soel,
 Som til Fryd og Gammen
 Raster Glands paa Daners Skjolde
 Og paa Kæmper bolde.

Op at ride før Dag Danmarks Lykke imøde!

Leiregaard sank i Grus,
 Under Luer hadste,
 Lagt er med Koldinghuus
 Christjansborg i Aske,
 Lærken synger dog med Maagen
 Over Dannebrogen:

Op at ride før Dag Danmarks Lykke imøde!

Tydsferen raser vild
 Imod Svanevangen,
 Lindormen spruder Ild
 Imod Fuglesangen,

Svanen svæver over Boven,
Sangen over Skoven:

Op at ride før Dag Danmarks Lykke imøde!

Nørreleds Ræmpe-Mand,

Altid vaad om Kinden,

Naar Jettens Røverhaand

Truer Dannekvinden!

Under begge Dien-Bryne

Lad nu Mjølner lyne!

Op at ride før Dag Danmarks Lykke imøde!

Kast over Sund og Belt

Kullen du og Dovre!

Følg dem, vor Lynilds-Helt!

Saa er Faren ovre,

Sødt da over Danevangen

Lyder Seier-Sangen:

Op at ride før Dag Danmarks Lykke imøde!

Frit ganger Røg og Ry

Over alle Have,

Løfter med Sang i Sky

Fredens Himmel-Gave,

Nordens Aand i Hjerte=Skjulet,
Han er Drivehjulet!

Op at ride før Dag Danmarks Lykke imøde!

Gal saa hver Morgenstund,
Du med Gylden=Rammen,
Indtil fra Havets Bund
Stiger Muspel=Flammen!
Palme=Fugl, du Askebaarne!
Syng fra Valhals Taarne:

Op at ride før Dag Danmarks Lykke imøde!

6.

Slesvig=Danskt Minde=Sang.

Mel. Saa kæmped de Helte af anden April.

Kong Bermund den Gamle, af Alderdom blind og
Men klog paa de fremfarne Dage,
Bed Eideren sad med Bekymring i Sind,
Han sørged for Uffe hin Spage.

Han havde ei mer end den eneste Søn,
 Og ham kaldte Alle den Dumme.
 Et Mandigheds Ord, som han nemmed isen,
 Var dog faret ud af den Stumme.

Og Uffe, han stod nu mod Tydskere to
 På Holmgang, hvor Eideren strømmer,
 Og Vermund den Gamle, han græd og han loe,
 Som Barnet der underfuldt drømmer!

Den Gamle, han sad paa den yderste Kant
 Af Dannemarks Rige det gæve,
 Og det var hans Forsæt, om Tydskerne vandt,
 Han vilde det ei overleve!

Han hørte det floite i Luften som Stær,
 Han hørte det knittre som Lynet,
 Da kiendte han Skræp, sit opgravede Sværd,
 Trods Skaden, han havde paa Synet.

Velkommen igien fra de Døde! sa'e han,
 Og indad sig flytted en Tomme,
 Han tænkte: skjøndt ei paa den yderste Rand,
 Tidsnok kan i Graven du komme.

Han hørte det fløite i Luften paany,
 Han hørte det knittre som Lynet,
 Da sprang han fra Tue, da kvad han i Sky:
 Nu Sagnet hos mig gaaer for Synet!

Nu Tydskerne begge laa døde som Sild,
 Dg Uffe stak Sværdet i Skede,
 Dg Rygtet om Seieren foer som en Ild
 Fra Eider i Nør over Hede!

Dg Dannemark jubled fra Hav og til Hav,
 Saa Bladet sig underlig vender,
 Dg Uffe til Thronen, som Frode til Grav,
 Hans Bondemænd bare paa Hænder!

Saa gif det ved Eider i ældgammel Tid,
 For lang er med Tydsken vor Trætte,
 Dg der immer saa, naar os Lykken er blid,
 Med Tydsken vi komme tilrette!

Dansk Krigssang.

Mel. Danmark deiligst Bang og Bænge.

Danmarks Løve! ryst din Manke!

Rykn dit høie Bryn!

Reis dig op som Kæmper ranke,

Dg udslung dit Lyn!

Brøl, saa alle Nordens Løver

Høre kan, du-Hjelp behøver,

Anguls-Løven, halv begravet,

Springe over Havet!

See Lindormen, hvor han sfrider

Frem med Brass og Bram!

Engel hans fra alle Sider

Følger, ægger ham!

See, med Ild og Ederstrømme

Dp de vil paa Marken rømme!

Danmarks Løve! tab ei Modet!

Kæmp til Hjertebloedet!

Svar nu, Dane=Drottens Følge,
 Til det gamle Tegn!
 Hjertet slaae paa Mark og Bolge
 Trygt i Løve=Hegn!
 Lad det sees, naar Tydske dirre,
 Løve tam er værst at tirre!
 Fredrik og hans Danske Svende,
 Ingen Nelder brænde!

Naar da Nordens Løver hæve
 Sig med Brøl i Sky,
 Da skal ei for Drne bæve
 Skovens Due bly;
 Da skal paa Lindorme=Brimlen
 Regne Lyn, som Ild fra Himlen,
 Seier=Skriget, som en Torden,
 Dundre over Norden!

Yndig da i Vaar udspringe
 Skal den Danske Bøg,
 Lærken sig som Drnen svinge
 Dristig over Høg!

Maale sig med Markens Hvede
 Skal den hvide Rug paa Hede!
 Over Lyng, hvor Bækken rinder,
 Bore skal Kiærminder!

8.

Den Frivillige.

Mel. Saa kæmped de Helte.

Seg kan ikke blive, jeg har ingen Ro,
 Jeg maa med de andre til Leiren!
 Vor Sag er retfærdig, og Gud tør vi tro
 Er med os, han giver os Seiren. :|

Harhundereder Danmark var mægtigt og stort,
 Men saa blev det pluffet og pluffet.
 Nu skal de ei gjøre, hvad før de har gjort,
 For længe har Danmark nu sukket. :|

De kan overvælde vort lille Land,
 Men rokke ei Mod eller Villie.
 Thi nu slaae vi alle til yderste Mand,
 |: Vort Skjold er saa reent som en Villie. :|

Jeg føler mig stærk, jeg kan holde ud!
 Tak Moder, Du vil, jeg maa stride.
 Med mig er Din Tanke og med mig er Gud
 |: Hvad troer du din Søn da kan lide. :|

Farvel Allesammen! Jeg har ingen No,
 Jeg maa med de Andre til Seiren.
 Vor Sag er retfærdig, og Gud tør vi tro
 |: Er med os, han giver os Seiren. :|

Dansk Krigssang.

(Tillegnet Kjøbenhavns Frivillige.)

Mel. Frithjofs Vikingebalk.

Alt for tusinde Aar, førend Volmer og Knud,
 Var der Brud paa vor Urtegaards Led;
 Nu vil Utydsten bryde vort Rige og Sprog;
 Gjennem Kamp faae vi skaffe os Fred.

Kommer, Brødre! herhid; vi vil plante af Sværd
 Omkring Dannevangs Have en Tjørn;
 Naar vi kæmpe som Mænd, naar vi seire og døe,
 Skal vi signes af Børnebørns Børn.

Snart den glemtes, den nordiske Kjæthed og Kraft,
 Sværdet rustede fast i sin Balg,
 I den sløvende Fred, i den søvnige Tid,
 Der bød Hæder og Ære til Salg.

Nu er atter oprunden en Dag for vort Land,
 Straalen brød gennem Skyernes Rift;
 Det er Frihedens Sol, der skal vække vor Kraft,
 Der skal styrke til mandig Bedrift.

Hvad er Liv uden Roes, hvad et Folk uden Sprog
 Uden Frihed og Hæder og Daad!
 Som en Vaar uden Sol, som en Blomst uden Duft,
 Som et Sværd uden Hjalt eller Dd.

Kæf mig, Broder! din Haand; gaf saa trostigt
 affte

Til en Kamp, hvor ei Fjenden er talt;
 Kom ei hjem uden Skjold — før Du bæres der
 paa —

Der skal vore en Tjørn, hvor Du faldt.

10.

Den tappre Landsoldat.

Dengang jeg drog affted,

Dengang jeg drog affted,

Min Pige vilde med,

Sa min Pige vilde med.

Det kan du ei min Ven!

Jeg gaaer i Krigen hen,

Dg hvis jeg ikke falder, kommer jeg nok hjem igjen.

Jaa var der ingen Fare, saa blev jeg her hos dig,

Men alle Danmarks Piger de stole nu paa mig,

Dg derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.

Hurra, Hurra, Hurra!

Min Fader og min Moer,

Min Fader og min Moer

De sagde disse Ord,

Jaa de sagde disse Ord:

Maar dem vi stoler paa

I Krigen monne gaae,

Hvem skal saa ploie Markerne og hvem skal Græsset
slaae.

Jaa det er netop derfor vi Alle maae afsted,

For ellers kommer Tydsken og hjælper os dermed.

Dg derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.

Hurra, Hurra, Hurra!

Maar Tydsken kommer her,

Maar Tydsken kommer her,

Beflager jeg Enhver,

Jaa beflager jeg Enhver.

Til Peer og til Poul

Han siger: „Du bis' faul“,

Dg skjælder man ham ud paa Dansk, saa sig og

han: „Hols Maul-It

For Folk, som taler alle Sprog, er det nu lige fedes

Men Fanden heller inte for den, der kun kan eers

Dg derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat

Hurra, Hurra, Hurra!

Om Dannebrog jeg veed,

Om Dannebrog jeg veed,

Det faldt fra Himlen ned,

Ja det faldt fra Himlen ned,

Det slagrer i vor Havn,

Dg fra Soldatens Favn,

Dg ingen anden Fane har som den sit eget Navn

Dg den har Tydsken haanet og traadt den under Fotta

Nei dertil er vor Fane for gammel og for guld

Dg derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat

Hurra, Hurra, Hurra!

Vi byde Fjenden Trods,

Vi byde Fjenden Trods,

Naar Kongen er med os,
 Ja naar Kongen er med os.
 Med draget Sværd han staaer,
 Han snakker ei, men slaaer,
 Saa dansk som han var ingen Konge her i mange Aar.
 De lade, som de troer, at han inte meer er fri,
 Og selv vil de dog ha' ham i det tydske Slaveri.
 See derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra; Hurra!
 For Pigen og vort Land,
 For Pigen og vort Land,
 Vi kjæmpe alle Mand,
 Ja vi kjæmpe alle Mand.
 Og vee det usle Drog,
 Der elsker ei sit Sprog
 Og ei vil offre Liv og Blod for gamle Dannebrog.
 Men kommer jeg ei hjem til min gamle Faer og Moer,
 Kong Frederik vil troste dem med disse hersens Ord:
 Sit Løfte har han holdt, den tappre Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

11.

Danſk Seier = Sang.

(Efter Slaget ved Bau, 1848).

Melodier af W. Møller, Th. Fenger og Lindemann

Op at gale, I gamle Søhaner!
 Op at ſtraale, du Hjerternes Sol!
 Op at ſyng, I Maglevands Svaner!
 Op at kneiſe, vor Dronninge-Stol!
 Op at brøle, I Nordiſke Løver!
 Sønderriver den Preuſiſke Røver!

Tordner i Sky!

Sving din Hammer med Gny!

Lydfker med Trods!

Synk i Støvet for os!

For Danmark og Freden vi kæmpe.

Der er Splid, der er Oprør i Leiren,
 Der er Helved i Lydfkernes Land;
 Her er Himlen med Lykken og Seiren,
 For vi enes, hvereneſte Mand,
 Hjerte=Blodet, ſom Sunde og Belte,
 Slynger Livbaand om Dannemarks Helte!

Tordner i Sky!

Sving din Hammer med Gny!

Tydsfer med Trods!

Synk i Støvet for os!

for Danmark og Freden vi kæmpe.

Ja, vi kæmpe paa Dannemarks Grændse.

Fæn for alle og alle for een,

Si vor Mark vil fra Tydsfkheden rense,

ingen Sag er saa klar og saa reen;

Med vort eget vi noies fuldgjerne:

Med vor Mark og vort Maal og vor Stjerne.

Tordner i Sky!

Sving din Hammer med Gny!

Tydsfer med Trods!

Synk i Støvet for os!

for Danmark og Freden vi kæmpe.

Da mange Tydsken os traadte paa Naffen,

for vi er af de gjaestmilde Folk,

Al hans Pral har vi taalt, hvad er Takken?

Skam og Spot og Forraederens Dolk!

Pibens Lyd er nu blevet en anden,
Som en Niding vi slaaer ham for Panden.

Tordner i Sky!

Sving din Hammer med Gny!

Lydsfer med Trods!

Synk i Støvet for os!

For Danmark og Freden vi kæmpe.

Gjør kun Bind med de Dyder, du savner!

Bral kun op om hvad ei du har kjendt!

Far nu vel! far med Binden som Avner!

Lev af Luften, som dit Element!

Hør det, Lydsfer! og skriv det bag Dre!

Paa din Pral vil ei længer vi høre.

Trods over Trods!

Synk i Støvet for os!

Tordner i Sky!

Sving din Hammer med Gny!

For Danmark og Freden vi kæmpe.

For vor Fred og vor Frihed vi stride,

For hver Dannemands Frihed og Fred;

Vi af Tydsken slet intet vil vide,
 Han forraadte vort Dannevirks-Led!
 Som vort Hoved og Hjerte det tækkes,
 Skal vor Lov og vor Landevei lægges.

Tordner i Sky!

Sving din Hammer med Gny!

Tydskland til Trods,

Følge Lykken med os,

Saa Danmark og Freden maa feire!

Tak for Galet, I gamle Søhaner!

Tak for Straalen, du Hjerternes Soel!

Tak for Sangen, I Maglevands Swaner!

Tak for Kneiset, vor Dronninge-Stol!

Tak for Brølet, I Nordiske Løver!

Tak, I Hjerter, for Kjærligheds Prøver!

Tordner i Sky!

Tak for Hammerens Gny!

Hvilen er sød,

Liv er bedre end Død!

For Livet og Freden vi feired!

Sang for Flaaden.

Holmens faste Stok
 Lysteligt hinanden praier :
 De har sikkert nok
 Lugtet Tydskens Rævestreger ;
 Og Matrosen, som
 Færdes paa de salte Bunde,
 Vender Næsen om,
 Han har lugtet li'e saadanne :
 Danste Gutter blaae,
 Kommer hjem fra fjerne Lande!
 Hurra! Store, Smaa
 For Dannebrog vil slaae!
 Hurra, Hurra, Hurra!

 Derfor rast ombord!
 See Fregatten hvor hun stamper!
 Seer I ikke, hvor
 Hekla med af Længsel damper?
 Op med Seil og Damp!
 Op med Ræer og op med Master!

Raff afsted til Kamp!
 I skal vide at det haster, —
 I skal vide, at
 Lydsken haaner Eder, Gaster!
 Ud med hver Fregat!
 Dg send ham Laget glat!
 Hurra, Hurra, Hurra!

Ja, vi skulle først
 Bise ham det er vor Billie,
 At han skal ha'e Børst
 Af vor lille Roslotillie —
 Derpaa nok saa net
 Skal vi bringe ham i Knibe,
 Thi med een Corvet
 Rapre vi hans Kræmmerstibe.
 Fra Stettin til Kiel
 Dg fra Hamborg op til Ribe
 Vi ham vise vil,
 Hvad Flaaden duer til!
 Hurra, Hurra, Hurra!

Saa vi lægge bi
 Udfor Slesvig Kammerater,
 Der vi gjør Parti
 Med de tappre Landsoldater —
 Om det tydske Pak
 Efter vore Der snuser,
 Gaaer han frit Tobak:
 Snuus med Skraa og med Karduser;
 Hjælper det saa ei,
 Hvis alligevel han snuser,
 Viser Bille sig,
 Saa løber han sin Bei.
 Hurra, Hurra, Hurra!

Vi skal muntre ham,
 Naar han kommer med sin Flaade:
 Myrrenberger Kram,
 Seil af Sirts og Toug af Traade.
 Siig mig: har I glemt,
 Hvor vi tugted' hver Forræder?
 Hvor vi forhen slemt
 Mønstred' disse Hansfestæder?

Har man ei fortalt
 Eder om vor Drlogshæder?
 Naar vi stred og faldt,
 Men seired' overalt —
 Hurra, Hurra, Hurra!

Efter gammel Skik
 Nu vi seire eller falde —
 For Kong Frederik
 Vil vi kjæmpe Een som Alle;
 Et saa dansk og bravt
 Sømandsfind har paa min Vre
 Ingen Konge havt
 Siden Christian den Fjerde.
 Mod den tydske Bred
 Peger Flaget — og vi skjære
 Lynende afsted —
 Og bringe Seier med.
 Hurra, Hurra, Hurra!

13.

Gutter ombord!

Gutter ombord!

Agt paa mit Ord!

Skuden er lille, Faren er stor,

Søen er svær,

Klipper og Skjær

Truer os her og der.

Op, Dannemænd, op! vel kuler hun brødt

Men dertil var I vant,

I mægted' at klare Skuden endda;

Er det ei sandt?

Rendsborg og Kiel

Bil uden Tvivl

Gjerne os atter narre April —

Derfor vi staae

Store og Smaa

Rustet fra Top til Taa.

Saa lempelig sidst med Handster vi tog
 Paa Nelden — Hvad om nu
 Vi Næverne rask om Ufrudtet slog? —
 Hvad mener du?

Seer du ei hvor
 Stormagten boer? —
 Den er dig nærmere end du troer.
 See ved din Lænd
 Har du en Ven!
 Slaae du kun Lid til den!
 Ei Fremmedes Flag skal vise Jer Bei —
 Om Dannebrog slut Kreds!
 Ja heiser det op saa blodig at ei
 Det Hvide sees!

Tappre Soldat!
 Kom Kammerat!
 Ræk mig din Haand, du raske Krabat!
 Vil du som jeg,
 Skilles vi ei —
 Vi skal jo samme Bei.

Et Ord er et Ord, en Mand er en Mand,
 Vi To gjør fælles Sag,
 Saa klare vi nok vort elskede Land
 Og gamle Flag.

Styrmand ombord!
 Agt paa dit Roer!
 Skuden er lille, Faren er stor.
 Kjæft er dit Blik!
 Konge, du gif
 Støt paa et dansk Bestik!
 Op, Dannemænd, op! ja Stormen er stiv!
 Heis Flaget høit i Stavn!
 Vi føre med Gud det svingrende Skib
 I sikker Havn!

14.

„Fremad!“ og „Paf jer!“

Mel. af Mag. Boisen.

Med sine Szymils-Støvler paa,
Med Grændseløs-Fornuften,
Vil Tydskland over Skrævet gaae,
Gjør Bukkespring i Lusten!

Det rumler ved Elben, det rumler ved Rhin,
Det rumler i Frankfurt og midt i Berlin:
Fremad for Tydskland! fremad for Tyskland
I Helvedes Navn!

Med sine Szymils-Støvler paa,
Med Ret og Skjel paa Bagen,
Gaaer Tydsken over Koldingaa,
Den agter sig til Skagen!

Det rumler ved Elben, det rumler ved Rhin,
Det rumler i Frankfurt og midt i Berlin:
Fremad for Tydskland! fremad for Tydskland
I Helvedes Navn!

Med Hjerte blødt og Bølger blaa,
 Med Indighed for Diet,
 Med Frihed, Fred og Lande smaa,
 Er Danmark velfornøiet!

Det bruser paa Sletten, paa Bjerg og i Dal,
 Det bruser fra Sarpen og Gøthe-Kanal:
 Pak jer fra Danmark! pak jer fra Danmark!
 For Himmelens Skyld!

Med Hjerte blødt og Bølger blaa,
 Med Lovemod i Barmen,
 Har Dansken under Loffer graa
 End Kraft i Skjoldmø-Armen!

Det bruser paa Sletten, paa Bjerg og i Dal,
 Det bruser fra Sarpen og Gøthe-Kanal:
 Pak jer fra Danmark! pak jer fra Danmark!
 For Himmelens Skyld!

Det, som i Luften skryller mest,
 Det er Skypomper hovne,
 Det, som paa Jorden rumler mest,
 Det er de tomme Bogne!

Det rumler ved Elben, det rumler ved Rhin,
 Det rumler i Frankfurt og midt i Berlin:
 Fremad for Tyskland! fremad for Tyskland
 I Helvedes Navn!

Men hvor det bruser vældig op,
 Der er de dybe Grunde,
 Hvor Bølgen gaaer til Bjergets Top,
 Der tie kaade Munde!

Det bruser paa Sletten, paa Bjerg og i Dal,
 Det bruser fra Sarpen og Gøthe-Kanal!
 Pak jer fra Danmark! pak jer fra Danmark
 For Himmelens Skyld!

I Norden er den dybe Grund,
 Den rette Mimers = Kilde,
 Der bølger gjennem Drefund,
 Og skaber Afsyn milde!

Det bruser paa Sletten, paa Bjerg og i Dal,
 Det bruser fra Sarpen og Gøthe-Kanal:
 Pak jer fra Danmark! pak jer fra Danmark
 For Himmelens Skyld!

Med dine Syvmils-Støvler paa,
 Fægt, Lydsfer! nu med Hæle!
 „Alt gaae for vidt er at forgaae!“
 Det er dit Eftermæle.

Det bruser paa Sletten, paa Bjerg og i Dal,
 Det bruser fra Sarpen og Gothe-Kanal:
 Pak jer fra Danmark! pak jer fra Danmark
 For Himmelen's Skyld!

I Lyst og Nød staae Last og Brast
 Fostbrodre med hinanden,
 Thi staaer som Klippen Danmark fast,
 Om end paa Afgrund's-Randen!

Det bruser paa Sletten, paa Bjerg og i Dal,
 Det bruser fra Sarpen og Gothe-Kanal:
 Norden har feiret! Norden har feiret
 I Himmelen's Navn!

Slaget ved Slesvig.

Færoist Melodi.

Paasteflokken kimed mildt fra den danske Kyst,
 Meldte over Lande dog om saa haard en Dyst.
 Sluttes Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Riftet var i Mulm og Nat hid den tydske Hær,
 Knap de danske Drengs fik Tid at spænde Sværd.
 Sluttes Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Abent Bryst var Landeværn, Mod var Danskens
 Skjold;

Tydsken maatte bygge af egne Lig sin Vold.
 Sluttes Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Ruglen peb og Sværdet sang til Kartovers Brag;
 Tydsken maatte lære det danske Sprog den Dag.
 Sluttes Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Over Thyras bruffne Fed Blod i Strømme randt; ;
 Tydfken maatte kjøbe heel dyrt hvert Fied, han m
 vandt. .

Slutter Kreds og staaer fast, alle danske Mænd! !
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Begen er for Overmagt liden Flok tilfidsst;
 Men af Danmarks Vre den Intet haver mist'.
 Sluttes Kreds og staaer fast, alle danske Mænd! !
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Blegnet er saamangen Kind, færre er de Faa;
 Dog for Danmarks Vre vi end er nok at flaae. .
 Sluttes Kreds og staaer fast, alle danske Mænd! !
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Danst Trostesang.

(Efter Paasfedagen ved Dannevirke.)

Mel. Kommer hid I Piger smaa.

Kommer, alle Moders Børn!

Deler Moders Smerte!

Brødrene den sorte Drn

Hakked dybt til Hjerte,

Graadig drak han deres Blod,

Faaer dog ei det Lovemod,

Som er Dane=Arven!

Dronning er vor Moder huld,

Føder Konge=Sønner,

Dem kun Hjertets røde Guld:

Kiærlighed belønner;

Bugget blev de i dens Skjød,

Favned den i Liv og Død,

Skal i den og hvile!

Altid i det høie Nord
 Skal nu Dannevirke
 Vres som et Alterbord
 I vor Moders Kirke;
 Der opoffred sig med Priis
 Kongebørn i Hundredviis:
 Dronning Dagmars Søner!

Ingen Sone, ingen Bod
 Drnen os kan byde,
 For den Strøm af Kongeblood,
 Han med Lyst saae flyde;
 Hvor han boer paa høien Hald,
 Moders Taarer uden Tal
 Han for intet regner!

Høiere end nogen Drn
 Bygge kan og stige,
 Boer dog Han, som elsker Børn,
 Gud i Himmerige,
 Loven som et Dfferlam
 Duster altid sødt for Ham,
 Taarer Han mon tælle.

Lyn har Han til Sendebud,
 Tolke for sin Brede,
 De gif ind og de gif ud
 Før i Drnens Rede,
 Kommer de engang endnu,
 Kommes den ei meer ihu
 Mellem Himlens Fugle.

Men saalænge Iyfeblaa
 Groe hos os Kjærminder,
 Og saalænge Taarer smaa
 Perle her paa Kinder,
 Lønnes skal vort Lovekuld
 Med vort Hjertes røde Guld,
 Kjærligt Eftermæle!

Og saalænge Bølgen blaa
 Sig om Marken slynger,
 Og saalænge Lærken graa
 Over Heden synger,
 Himlens Gud hver Smertepiil
 Bryder med et Englesmiil
 I vor Moders Hjerte!

Dannevirkes Dfferlam!
 Løver ei desmindre!
 Ja, I dufte sødt for Ham,
 Som seer helst det Indre,
 Og hos Ham i Fredens Havn
 Eders Moder har til Navn
 Himmelen's Veninde!

17.

Varsel.

Melodie af Rung.

Lærken kommer flyvendes søndenfra,
 Den fører saa underlig en Tale:
 Tydskken vil tage det danske Land,
 Saa monne han stoltelig prale.
 Men jeg bygger trygt hos den jydsk Mand,
 Han vil nok slaae for sit Fødeland!
 Cia, Cia, saa kviddrer den Lærke.

Biben kommer med pjudskede Fjer
 Og med sin sørgende Mage:

Hvor skal vi bygge paa Tue iaar,
 At Tydskten skal ikke os tage?
 Stoled' jeg ei paa den jydste Mand,
 Slet aldrig blev jeg i dette Land,
 Cia, Cia, saa klager den Bibe.

Storken kommer saa fort han kan,
 Hans Been ere blodige røde:
 Kunde jeg tale om, hvad jeg har hørt,
 I sadde her ikke som Døde.
 Op fra Gryden, Du Bondemand,
 Kjenden sætter alt Fod paa Din Strand.
 Cia, Cia, saa raaber han Storken.

Og nu tage alle Smaafugle paa,
 Ravnen ei at forglemme,
 De raabe Alle, imens de kan,
 Alt som de har Mæle og Stemme:
 Vee Dig, vee Dig, Du jydste Mand,
 Hører Du ikke vor Barselsang?
 Cia! Cia! lyt til de Fugle.

1849.

18.

Skiærthorsdagsquiden.

Mel. Kommer hid I Piger smaa.

En Skiærthorsdag blodig rød
 Er igien oprundet,
 Ak! den var ei rosenrød,
 Som ved Dresundet;
 Kongebruden Gefion
 Faldt i Lydstens Røverhaand,
 Det er tungt at tænke!

Fuldt er Tydskens Dvermod,
 Hele Danmark sukker,
 Diet seer slet ingen Bod,
 Derfor det sig lukker,
 Kan ei taale Synet af
 Dannebrogens aabne Grav,
 Graven for Svanhvide!

Skiere maa Banrygtets Rost,
 Moder! i dit Dre,
 Dog, du har endnu en Trost,
 Derfor vov at hore!
 Regner ret vi sammen alt,
 Snarere dog steg end faldt
 Dannebrog paa Bove!

Strøget blev det Danske Flag
 Af Misdaeder-Haanden,
 Foer til Himmels samme Dag
 Dog med Kæmpe-Aanden!
 Moder! Moder! hør det dog,
 Dine Børn med Dannebrog
 Dandsed op i Skyen!

Sønner havde du ombord
 Paa din Drlogs-Snekke,
 Som skal mindes, mens i Nord
 Daner staae paa Dække;
 Med forslagte Arme de
 Skal til dig fra Skyen see,
 Dannebrog afbilde!

Dg saa længe dine Børn
 Gjør hvad disse gjorde:
 Uden Binger, trods hver Dri,
 Flyve tør fra Borde,
 Altid Dannebrog paany
 Til os daler ned fra Sky,
 Som vort Seiers-Banner!

Lad da kun paa samme Blad
 Runestaven riste:
 Kongedyb og Egernvad!
 Nornen ei du friste!
 Dannebrog dog skal paa Sø
 Binde Prisen under D,
 Medens Stjerner tindre!

Spotten med „Kong Christian“
 Hvor drøi den klinger,
 Dog en saadan Drlogsmand
 Ei af den udspringer;
 Krieger, Marstrand, Hohlenberg
 Raabe til den Tydske Dverg:
 Følg os, om du vover!

Hovmod immer gaaer til Fald,
 Ydmyghed til Ære,
 Dvermod og Dvertal
 Mindst kan Skammen bære;
 Seire skal den Danske Sag,
 Tydskerne til Dommhedag
 Skammen derfor bære!

 19.

Kampen ved Niis=Skov.

Mel. Tilhest, tilhest nu, du Tydske Dragon.

Du Danske Rytter! i Sadeln sid fast
 Og lad det i Tydskerne knage!

Paa Gammeldanff hedder Sværd Biderhvaft,
 Dg Tydskerne fik det at smage,
 Vel meget for lidt i det lange Krigsaar,
 Men dog, saa de glemmer det ei, hvad de faaer.
 Du Danske Rytter! i Sadlen sid fast
 Dg lad det i Tydskerne knage!

Til Marv og Been gif det i overgaars,
 Da Tydskerne vilde os fange,
 Fra Kallundborg er der langt nok til Mars,
 Men Næser de fik dog saa lange,
 Dem fik de tæt udenfor Studsgades Port*),
 Dg dem har de raddanffe Ryttere gjort!

En Helt os førde, og han hedder Flindt,
 Dg Ild er der i ham tilviſſe,
 Vi saae paa ham og vi huggede blindt
 Paa Hoved, paa Hals og paa Iſſe,
 Men hvad saa vi ramde af Hjerternes Grund,
 Om ikke det dratted, det dinglede fun!

*) Studsgades Port i Aarhus vender ud mod d
 Riis Stov, hvor Dysten stod.

En Prinds, han kaldte sig fra Salm=Salm,
 (Paa Tydsken veed Pokker kun Rede,
 Den hænger sammen som Urtehalm,
 Den gjør ikke Gjæssene fede);
 Men han røg af Sadlen, og han fik et Rap,
 Saa Hænder paa Skafte beholder han knap!

Han slap med Næsen, han havde godt Held,
 Dg ta'r vel herefter sig vare,
 Thi Folk som Fluer vi slaaer nu ihjel,
 Naar selv de dem giver i Fare,
 Vi spare ei Prindsen fra Syd eller Nord,
 Men husker iaar hvad vi glemde ifjor!
 Du Danske Rytter! i Sadlen sid fast
 Dg lad det i Tydskerne knage!

20.

Nørre = Snede.

Mel. Vi Somænd gjør ei mange Ord.

Fastes kom den jydsk Post
 Med Nytt fra Nørre = Snede,
 Hvor Hæsserne fik Husmandskost
 Midt paa den brune Hede,
 Hvor de fik Bod for alle Savn,
 Som fristes maae paa Heden:
 Befordring fri til Kjøbenhavn
 Og Hviletid til Freden!

De kom i Tide under Tag,
 De sov saa sødt, de kunde,
 De drømde om det tydske Flag,
 Og om de Danske Hunde,
 Men hvad de ikke drømde om,
 Det var de Danske Dreng,
 Som bag paa dem lysvaagne kom
 Og trak dem ud af Senge!

Man siger nok i Tydsker = Land,
 At vi er Søvnetryner,
 Og lidt deri nok være kan,
 For vi har bløde Dyner,
 Men denne tydske Hæsetrop
 Maa sande, vi herinde
 Har lært dem at staae tidlig op
 Og dog ei Seier vinde!

Det lærde dem Ritmester Brok
 Med sine Danesvende,
 Det hele Klatten lærer nok,
 For D d i n s Leg faaer Ende;
 Vi har det Lov fra gammel Tid,
 Halvveis vi helmer ikke,
 Men stikker ud, saavel i Strid,
 Som naar tilpæls vi drikke!

Ja, hørt jeg har af Engells mænd,
 Som godt kan slaaes og drikke,
 At kommer Danskten ret igjen,
 Mod ham forslaaer det ikke,

For naar han først faaer rigtig fat
 Paa Kruset eller Klingen,
 Han helmer ikke Dag og Nat,
 For med ham kappes Ingen!

Nu lad os kjøre Tydsken ud
 Og drukne ham i Slien!
 Naar saa vi takket har vor Gud,
 Vi slap Filosofien,
 Da drikke Bedstemoders Skaal
 Vi skal paa Mark og Hede,
 Og synge paa vort eget Maal:
 Hurra for Nørre = Suede!

21.

Danst Seier = Sang.

(Juli = Slaget.)

Mel. Danmark deiligst Bang og Bænge.

Kæmpe = Viser! Kæmpe = Høie!
 Balhall sølvvertakt!

Længe holdt med eder Die
 Hjarne, som paa Bagt,
 Om fra eders dybe Dale,
 Om fra Balhalls dybe Sale,
 Os til Hjælp i Kamp med Døden
 Kom en Ven i Nøden!

Tak, for I holdt Tro og Love!
 Nu er Sagen vis,
 Nu i Visse, før i Bøve,
 Som ved Frederis!

Did I sendte Holger Danske,
 Han tog op den tydske Handske,
 Han slog Trolde ned som Torden,
 Thor med Lyn fra Norden!

Roes forsmædet Kæmpe-Aanden,
 Altid seierrig,
 Trykked Rye ømt i Haanden,
 Tog ham hjem med sig,
 Dog, som Drot i Nørreleden,
 Ham med Vre fulgde heden

Fire hundred Danesvende,
Hver med Blus ihænde!

Slav fra de Norske Fjelde!

Slav Danekjær!

Du, som Holger i sin Bælde
Gif med Storbærk nær!

Du, som fulgde ham tilbage,
Vilde ei vor Roes modtage!

Mindes skal med dine Svende
Du til Verdens Ende!

Og naar atter Hjarne kvæder:

Danmark er i Nød!

Tydsken praler! Moder græder,
Drages med sin Død!

Raab da ud i Odins Sale!

Bæk da Holger op af Dyale!

Beed ham ingen Tid at spille,

Saa han kom forsilde!

Danmark, deiligst Bang og Bænge,
Luft med Bølgen blaa!

Synge skal nu sødt i Enge
 Dine Blomster smaa:
 Holger Danske, trods de Lærde,
 Herlig for os luffed Gjørde,
 Trolde os ei meer nedtræde!
 Glæde over Glæde!

Helved! hvor er nu din Seier!
 Død! hvor er din Brodd!
 Dødt er alt hvad Tydsken eier,
 Liv er Danskens Lodd!
 Liv og Fred, som Anden sandser,
 Trodse alle Dødens Landser,
 Klynge sig som Børn herneben
 Fast til Kjærligheden!

 22.

Fredericia-Slaget.

Melodie af N. P. Berggreen.

Seirens Engel fløi over D
 Med Høisang om Danstens Mod:

Han sang om herlige Stordaad:
Men hans Binger drypped af Blod.

Mægtigt traf Gjengjældens Sværd —
De Meensvornes Bolværk brast —
Forræderflokken spredtes —
Men med Gud de Danste stod fast.

Dyrt med Blod af Hæderens Mænd
Blev Trostøbens Seier kjøbt:
Med Ild fra styrte Skanser
Blev i Dødskamp Heltene døbt!

Kjække Rye! Du Lyn fra Guds Haand!
Din Sjæl var til Seier fød —
Dit Blik var Ild, som dit Hjerte,
Og en Dfferflamme din Død.

Tusind tapre Danste med Lyst
Har blødt paa hiin Wrens Dag.
Hver Helt, som segned for Danmark,
Gav sit Blod for hellige Sag.

af, hver Sjæl, som fløi gjennem Ild
 for Sandhed og Ret — til Gud!

og Tak, hver Helt, som til Livsdaad
 drog med Seir af Flammerne ud!

Guds er Vren! — Seiren han gav:
 Et Dommeflagslag han slog!

Med Fredericia = Slaget

Staaer en Guds = Dom i Tidernes Bog!

23.

En lystig ny Vise om Slaget ved Frederis.

Mel. Dengang jeg drog afsted.

Det var et deiligt Slag,
 Det var et deiligt Slag,
 Det var en Sommerdag,
 Ja, det var en Sommerdag,
 Men det i Tydsken giøs,
 Jeg tænker vist han frøs,

Forði det gif grangivelig paa Liv og Lemmer løs.
 Kom nu igien, Bildtydsker, og trumf i Bordet, at
 At Dansken ei tør sige Ris-Ris til Tydsfens Kat!

Til Kat vi siger: Kis!
 Hurra for Frederis!
 Hurra, Hurra, Hurra!

I Spidsen gif en Helt,
 I Spidsen gif en Helt
 Udaf den rette Bælt,
 Ja, udaf den rette Bælt,
 Han var slet ikke fransk,
 Men baade norsk og dansk,

For ham sig bukked Tydskeren, om han vaa
 nok saa spanskt

Ja, Nye, som, desværre! ei meer er hvid og rød
 Han lærde Tydskten Danskhed med Klem
 Liv og Død

Til Kat vi siger: Kis!
 Hurra for Frederis!
 Hurra, Hurra, Hurra!

Dengang vi først kom ud,
 Dengang vi først kom ud,
 Da gif det Skud paa Skud,
 Ja, da gif det Skud paa Skud

Fra hvert et Batteri,
 Og Skaden havde vi,

Da brugte Tydsken, kan jeg troe, nok alle
 Fingre ti;

Men da vi gav ham Næven, da var det ikke eens,
 Da vendte han os Ryggen, da tog han svært til-
 beens.

Til Kat vi siger: Kis!
 Hurra for Frederis!
 Hurra, Hurra, Hurra!

Saa løb de deres Bei,
 Saa løb de deres Bei,
 Men Somme løb dog ei,
 Ja, men Somme løb dog ei,
 Hvem vi fik Fingre i,
 Til dem vi sagde: bie!

Vi holdt i Dreene dem fast, vi gjorde os saa fri!
 Vi fanged Folk som Fluer, en Slump vi slog ihjel,
 Saa de holstenske Fruer, de huffer det jo vel.

Til Kat vi siger: Kis!
 Hurra for Frederis!
 Hurra, Hurra, Hurra!

Det var en herlig Seir,
 Det var en herlig Seir,
 Hvor Tydskken laae i Leir,
 Ja, hvor Tydskken laae i Leir,
 Der fandt vi ikke blot
 Krigstøiet stort og smaat,
 Men, Folk undtagen, Nof af alt, hvad der var
 fedt og godt!

Ja, der var Steg og Kage og Drehojder Biin,
 Han vilde just gjort Gilde, Hr. General Bonin!

Til Kat vi siger: Kis!
 Hurra fra Frederis!
 Hurra, Hurra, Hurra!

Nu har det ingen Nød,
 Nu har det ingen Nød,
 At Fanen gul = sort = rød,
 Ja, at Fanen gul = sort = rød,
 Som er det bare Skit,
 Som de har sagt saa tit,
 Skal stifke ud vort Banner stolt, med Gren
 rødt og hvidt;

Til Trods for hver en Keiser og sorte Kunstes Bog,
 Til Lands og Bands skal vaie i Skyen Dannebrog!

Til Kat vi siger: Kis!

Hurra for Frederis!

Hurra, Hurra, Hurra!

24.

Nattleir.

Melodie af A. P. Berggreen.

Nu dækker Natten over
 Alt med sin mørke Sky,
 Og fra sit Dagværk sover
 Trindt om os Stad og By.
 Mens Andre er tilfenge,
 Og Alt omkring er tyft,
 Syng op, I danske Drenge!
 Lad Natten gaae med Lyft!

Syng om de glade Dage
 I fjerne Fødestavn,

Før Krigens Ild mon brage
 Og jog os fra dets Favn,
 Da hvæsed vi kun Staalet
 Til Høst paa Eng og Bang;
 Paa Arnen blussed Baalet
 Til Pigens Elskovssang.

Vi red til Sommergilde
 Med Blomsterfrands om Hat;
 Vi spang de Piger milde
 Den lune Sommernat.
 Ei Timerne vi talte
 I Dands og munter Leg;
 Naar da Trompeten kaldte,
 Vi gjerne Sønnen sveg.

Nu til langt andre Dandse
 Trompeten kalder her;
 Blodrøde er' de Krandsse,
 Paa Slagets Mark vi bær'.
 Stor Riv er ved det Gilde,
 Vi her indbydes til;

Med Fjender heelt umilde
 Vi har alvorligt Spil.

Men munter! bort med Sorgen!

Ei Helten sørge maa.

Fryd Dig inat! imorgen

Kan Andet forestaae.

Kun flygtig er Din Glæde —

Tag den i Flugten med!

Snart Solen skal fremtræde,

Dg da tilhest! afsted! —

25.

De danske Kanoner.

Mel. Bort Fødeland var altid rigt.

Da Tydskten paa sit Røvertog

Kom ind i vore Lande,

Forhaaned han vort kjære Sprog

Dg vore grønne Strande;

Men trods sin Tales høie Flugt,
 Han fik med Danmark ikke Bugt,
 Og til vort Forsvar talte smukt
 De sindige Kanoner.

De brummede saa dybt derved,
 Naar de hans Gloser hørte;
 Men fik de Munden først paa Gled
 Saa skarpt et Sprog de førte;
 Da talte de med Ild og Vægt,
 Og deres Ord var varmt og kjælt,
 Og Fjenden snart fik stor Respect
 For Danstems Jernkanoner.

Hvergang han mødte dem i Trop,
 Saa maatte han sig græmme:
 Han kunde aldrig hamle op
 Med deres klare Stemme.
 Til allerlidst faldt Tydsken paa
 At la'e os sine Piecer faae,
 Bed Frederits han lod dem staae:
 De skulde Sproget lære.

Thi prise vi med Sang og Ord
 De mægtige Kanoner,
 Som skjærmed om vor Fødejord
 Dg sang i danske Toner;
 Som under Joret, mørkt og koldt,
 Har skjult et Indre, varmt og holdt,
 Dg altid paa sin Læbe stolt
 Har baaret Danmarks Ære.

26.

Somagten.

Mel. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

En lille Plet, som Diet knap opdager
 Paa Verdens Kort — er hele Danmarks Land;
 Men Havet, som dets trange Grændse drager,
 Gjør Landet stærkt og rig den danske Mand:
 Det flaaer et Hegn om vore Blomsterkyster,
 Som graadig Naboes Bælde rokker ei;
 Det vugger kostbar Kjøl ved sine Bryster,
 Dg aabner Mandens Mod saa vid en Bei.

Og ikke blot i Rummet, men i Tiden
 Har Havet vide ført den danske Aand.
 Viis mig en Kæmperække før og siden
 Som den fra Bille op til Absalon!
 Og Flagets Hæder skal vel evig strække,
 Gaaer Lykken end en enkelt Gang imod;
 Thi ingen Sky dets lyse Kors kan dække,
 Dets røde Dug ei plettes kan af Blod.

Belsignet være Danmarks evigunge
 Og rige Brud, det frie, friske Hav,
 Med Heltedraper paa sin dybe Tunge,
 Med Heltelig udi sin dybe Grav!
 Belsignet være Hver, som dristig følger
 Ud sine Fædres Bei til Magt og Roes
 Og møder Danmarks Fjende paa dets Bølger!
 Belsignet være hver en brav Matros!

27.

De Saarede.

Mel. Vi Sømænd gjør ej mange Ord.

Det danske Heltenavn var fast
 Forglemt ved Sund og Belte,
 Da vakte Faren os i Hast
 Og skabte nye Helte.
 Og Dannebrog, som falmet stod
 I Fredens dorste Dage,
 Den skjænkede de med deres Blod
 Sin Purpurglands tilbage.

Ja Blod det kostede — mangt et Skud
 De kjække Hjerter rammed,
 Og Mangen gik fra Striden ud
 Med Mandomskraften lammet.
 Men hvilken Kval de end har havt,
 Den Trøst de dog har fundet,
 At hvad de selv har tabt i Kraft,
 Har Danmarks Ære vundet.

Og det skal mindes. Hver en Haand
 Bil eder Krandsen byde,
 Og meer end noget Ordensbaand
 Skal Arrene jer pryde.
 Og Folket aabner jer sin Favn,
 Det glemmer ej at takke,
 Og Kongen kjender eders Savn,
 Og han gjør meer end snakke.

Og naar ved fælles Stræben vi
 Faae rejst om Danmarks Rige
 Bort gamle Gjerde, da kan I
 Med stolt Forvisning sige:
 De alle gav med Billie god
 Den bedste Skat de vidste,
 Men jeg, som gav mit Kjød og Blod,
 Jeg ofred dog det Meste.

28.

Seier = Slaget.

Melodie af Frølich.

Drag ei dit Næt om Lovens Bo!
 Tag ei for Frygt hans tause Ro.
 Med et Spring slaaer han brat
 I den bælmørke Nat,
 Uforfærdet og hæver sin vrede Klo!
 See, din Snare han rammer,
 Tor du møde hans Bliif?
 Du blegner for dets Flammer!
 Naade er den Bøn, som du qvalfuld stammer,
 Flugt dit sidste Bærg mod Dødens Drif.
 Holsten, hvad hjalp dit Neldeblad?
 Knap fik du brændt i Borg og Stad,
 Da greb Danmark med Mod
 Om den giftige Rod,
 Rykked op dig som Ukrud, hvor fast du sad
 Her skal Løgnene strande,
 Her hvor Kampen var reen,
 Og høit skal Tydskland sande:

Haard og fræk i Oprør var Holstens Pande,
 Mere haard var Danmark! din Grændsesteen.

Midsummer-Nat med Lyn og Brag
 Luttrende var dit Tordenflag!
 Atter Luften er sval
 Som var lummer af Pral,
 Tydske Fagter og Haan mod det danske Flag! !
 Høit skal reises en Støtte,
 Midt i Stormenes Hav,
 Hvor Lyn hinanden mødte:
 Roser vore skal der hvor Troskab blødte,
 Tidsler der hvor Troløshed fandt sin Grav.

29.

Velkomst

(ved Krigernes Indtog i Hovedstaden).

Mel. Hvor Bølgen larmer .

Velkommen hjem til Arnens Fred,
 I Kampens Fostersønner!

Hvorhen I drog, der fulgte med
 Bort Haab og vore Bønner;
 Herhjemme ogsaa Bagt vi holdt,
 Dg hvert et Hjerter banked stolt,
 Naar Seirens Baun I tændte.

Den Ræmpeaand, som engang bar
 En Verden paa sin Skulder,
 I Mindets Drom indslullet var,
 Afvant med Kampens Bulder;
 Da vaanded Danmark sig i Rød —
 Dg Livet rørtes i dets Skjød,
 Dg Folkeanden vaagned.

Dg I forstod dens dybe Røst,
 I kjæft dens Bei beredte,
 Dg mens I holdt en blodig Høst,
 Dens Sæd I vidt udsprede:
 Ja, Eders Sværd blev Moses' Stav,
 Som slog mod Folkets Bryst — deraf
 Udsprang en Livsens Kilde.

Dg derfor Lat det jubler nu
Med mange tusind Stemmer,
Dg derfor det i trofast Hu
Al Eders Gjerning gjemmer.
Velkommen hjem til Brødres Favn,
Fra Kampens Ild, fra Seirens Baun!
Velkommen, danske Drenge!

30.

Fremtid.

Mel. Danmark deiligst Bang og Bænge.

Holger Danske tøved længe;
 Hvem tør nu vel spaae
 Danmark deiligst Bang og Bænge,
 Lukt med Bølgen blaa:
 Om til Vinter eller Sommer,
 Naar, hvordan, hvorvidt han kommer,
 Hvor han os vil sætte Stævne,
 Møde paa det Jævne?

Driftig, som til Daad en Ræmpe,
 Er til Kvad en Skjald,
 Lader aldrig Latter dæmpe
 Deiligt Tonefald,
 Synger frit, at nær for Haanden
 Er, hvad liflig ham med Nanden
 Alt berører og omvifter,
 Saa han Farve skifter.

Det gjør Holger Danskes Nande,
 Her, som hist i Soer,
 Raadte Bod paa Skjaldes Baande
 Længe før ifjor,
 Og hvor Ungersvende tale
 Høit om Dannebod i Dvale,
 Dybt i danske Bølger dukke,
 Der gaaer Holgers Bugge.

Der han vore skal og trives,
 Som en Kæmpesøn,
 Ungdoms Kraft og Mod oplives,
 Til i Lys og Lon
 Hjertets Mark og Mundens Bove:
 Danmarks Guld og grønne Skove,
 Som en Holger dannis, ægte,
 Vældig at forfægte.

Han skal staae paa Viborg Stævne
 Og ved Issefjord,
 I det Lune, paa det Jævne
 Gjøre lyst i Soer,

Gjøre hvad der klarer Sagen
 Gavn fra Eideren til Skagen,
 Som en Helt med Haar paa Tænder,
 Men med bløde Hænder!

31.

Holger Danske's Hilsen.

Mel. Marst Stigs Døttre.

Vær hilset, mit gamle Fædreland!
 Du kjender mig vel ei ganske?
 Engang jeg var en navnkundig Mand:
 De kaldte mig Holger Danske.
 Med mig drev Lykken et underligt Spil:
 Hvert Barn mit Navn skulde kjende;
 Dog Mænd skulde troe, den Mand var ei til,
 Hvis Ry foer til Verdens Ende.
 Mit Liv blev givet et selsomt Kaar:
 Det aldrig i Verden ophører,
 Og død kan jeg synes i tusind Aar,
 Men dog i Løndom mig rører.

Jeg lever i Danstensk Hjerte og Sind,
 Jeg lever paa Folkets Tunge.
 Kom ei jeg i Verdenskroniken ind,
 Dog Skjaldene om mig sjunge.

Min Aand med Folkets Slægter foer hen;
 Dybt slumred den mange Gange.
 Med Folket den vaagner og kommer igjen
 Med Livet i Daad og Sange.

Mit Navn hver Bonde kjender endnu,
 Og glad jeg rækker ham Haanden.
 Mit Levnet kommer hver Danst ihu,
 Som glædes ved Folkeaaanden.

Du veed det, Landsmand! jeg er ei død:
 Med Kraft jeg kommer tilbage;
 Jeg er din fuldtroe Hjælper i Nød
 Paa Dannemarks gamle Dage.

Holger Danskes Morgensang.

Mel. Kung Karl den unga hjelte. Kan og synges
som: Bist stolt paa Rodans Bølge.

Nu vaagner Holger Danske
Med frisk og freidig Mand;
Til Fjenden Ridderhandske!
Til Bennen varme Haand!
Fuldkarst jeg kom til Mæle,
Med Sang jeg kom igjen.
Godmorgen! Danske Sjæle!
Jeg er blandt mine Mænd.

Frisk grønnes skal min Sommer,
Trods alle Vintres Sne.
Hvor gammel Holger kommer,
J skal dog ung ham see.
Kun Mismod til mig stotter
Med Tvivl og Klageraab.
Afveien Klynkepotter!
Danst Mand har modigt Haab.

Mit gamle Folk jeg kjender ;
 Det er saa ungt som før !
 I Holgers unge Venner
 Det gamle Liv ei døer.
 Jeg Liv og Tro forsegter :
 Eet Folk ! een Drot ! een Gud !
 Bort , bort hver kold Fornegter !
 Hiin Tro kun holder ud.

Nu rider jeg til Thinge
 Og op til Kongens Gaard ,
 Heel djervt skal Ordet klinge ,
 Hvor gamle Holger staaer.
 Djervt Ord , men høvist Tone !
 Kun ærligt Blad fra Mund !
 Respect for Folk og Throne !
 Ad Maanen tuder Hund.

Paa Kysten blev jeg ofte
 Af ærlig Bonde kjendt ,
 Og selv i Bondekofte
 Af Krigsmand og Student.

Paa Haandtag, Blik og Mæle
 Jeg kjender trofast Ven.
 Godmorgen, danske Sjæle!
 Jeg er blandt mine Mænd.

33.

Holger Danstes Mærke.

Melodie af Gebauer.

S alle de Riger og Lande,
 Hvorhen jeg i Verden foer,
 Jeg fegted med aaben Pande
 For hvad jeg for Alvor troer.

En Drn var mit Hjelm=Mærke;
 Paa Brynien stod Korsets Tegn.
 Paa Skjold bar jeg Loverne stærke
 I Hjerternes milde Hegn.

Naar Mænd jeg kasted min Handske,
 Dp slog jeg min Ridderhjem;
 De saae, jeg var Holger Danste
 Og ingen formummet Skjelm.

Vil Danfken i Verden fegte,
 Men dølger Aflyn og Navn,
 Jeg veed, hans Aand er ei ægte —
 Jeg tager ham ei i Favn.

34.

Danmarks Skjold.

Mel. Dankonning og Herr Asbjørn Snare.

Hjertes og Løver i sit Skjold
 (Skoven staaer deilig og grøn)
 Danmark har ført fra Hedenold.
 Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen.
 Hjertelighed er det Danske Guld,
 Moder af det har Favnen fuld.
 Guldhjertes ni for hver en Lyst
 Edel og dyb i Danmarks Bryst:
 Kjærlighed til vort Fædreland:
 Indigheds De i Mildheds Strand.

Kjærlighed til vort Modersmaal :
 Tæbet af Guld i Sølvstkaal.

Kjærlighed til vor Arvedrot :
 Faderlighed for Stort og Smaat.

Kjærlighed til det Liv saa frit ,
 Som lader Hver beholde Sit.

Kjærlighed til den søde Fred ,
 Levende Folk kan frydes ved.

Kjærlighed til det Vrens Træ ,
 Som giver Børn og Kvinder Læ.

Kjærlighed til hver Glædens Art ,
 Som ei gjør Andre Livet surt.

Kjærlighed til hvad ret er smukt ,
 Tægte som Guld og Gjemmesfrugt.

Kjærlighed til den klare Dag ,
 Fuglene see med Velbehag.

Løverne tre er Lyffens Tegn.
 Tregange stor i Hjertets Egn.

Fredegod og Kong Baldemar,
 Det var et ægte Løvepar.

Nu er den tredie Løve-Stund,
 Lykken hun smiler til Dresfund.

Fredegods Søen af Mødre ni,
 Folkeraad! staae nu Danmark bi!

Stød du som Heimdal i din Lur!
 Staae du for Gladhjem som en Mur!

Lyde som Brøl fra Løvebryst
 Alle de ni Guldhjerters Røst!

Høre det nu hvert Folk paa Jord,
 Hvad der i Danmarks Hjerte boer!

Skingrende Lyd fra Himmelbjerg
 Gjøre til Steen hver Trolde og Dværg!

R kjærligheds Sol i Lysets Old
 (Skoven staaer deilig og grøn)
 Raste nu Glands paa Danmarks Skjold!

Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen.

Danmarks Trost.

Mel. Vi Alle dig elste livsalige Fred.

Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord
 Man har, end hvor Bjerg kun er Bakke;
 Men gjerne med Slette og Grønhoi i Nord
 Vi Dannemænd tage til Takke:

Vi er ikke skabte til Høihed og Blæst,
 Bed Jorden at blive det tjener os bedst!

Langt kjønnere Egne, vil gjerne vi troe,
 Man Fremmede udenlands finde,
 Men Dansten har hjemme, hvor Bøgene groe.
 Bed Strand med den fagre Kjærminde;
 Og deiligst vi finde, ved Bugge og Grav,
 Den blommede Mark i det bølgende Hav!

Langt større Bedrifter, for Ære og Sold,
 Naaskee saae man Udlænding øve,
 Omsonst dog ei Dannemænd førte i Skjold,
 Med Hjerterne, Løve ved Løve;
 Lad Drne kun rives om Jorderigs Bold!
 Vi bytte ei Banner, vi skifte ei Skjold.

Langt klogere Folk er der sagtens om Land,
 En her mellem Belte og Sunde,
 Til Huusbehov vi dog har Vid og Forstand,
 Vi vil os til Guder ei grunde;
 Og brænder kun Hjertet for Sandhed og Ret,
 Skal Tiden nok vise: vi tænkte ei slet!

Langt høiere, ædlere, finere Sprog
 Skal findes paa Fremmedes Tunge;
 Om Høihed og Deilighed Dannemænd dog
 Med Sandhed kan tale og sjeunge;
 Og træffer vort Modersmaal ei paa et Haar
 Det smelter dog mere, end Fremmedes flaaers

Langt Mere af Malmen, saa hvid og saa reent
 Fik Andre i Bjerg og i Bytte,
 Hos Danske dog findes det daglige Brød
 Ei mindre i Fattigmands Hytte;
 Og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
 Naar Faa har for Meget, og Færre for Lidt

Glæde over Danmark.

(Skrevet paa Sydhavet.)

Mel. af Gebauer.

Rosen blusser alt i Danas Have,
 iiflrigt fløiter vist den sorte Stær,
 Bier deres brune Nektar lave,
 Ringsten græsser stolt paa Fædres Grave,
 Øringen plukker af de røde Bær.

Her imellem Havets dybe Kløfter
 Gives aldrig Vaar og Sommerpragt;
 Øvalen kold og dum ved Skibet snøfter,
 Lause Fugl de brede Binger løfter
 Med sit Bytte fra den vaade Jagt.

Mine Venner i den danske Sommer!
 Mindes I den vidtforreiste Mand?
 Som, saa langt fra Danas favre Blommer,
 Her hvor Sydens Blæst paa Seilet trommer,
 Klakker fra sit elskte Fødeland.

Udi Øst og Vest, og hvor jeg vanker,
 Drømmer jeg om Jer ved Danmarks Sund ;
 Selv iblandt Constantias fulde Ranker
 Mindes jeg med længselsfulde Tanker
 Løvet i Charlottes Bøgelund.

Klerker raabe i Manillas Rønner :
 „Danmark er et lidet fattigt Land!“
 Det forsikre Javas rige Sønner,
 Selv Batavias sfrantne Kræmmer stønner :
 „Danmark er et lidet fattigt Land“.

Morgenlandets Søn i Raaber lange
 Bag sin Bifte gisper efter Luft, —
 Han har spraglet Fugl, men ingen Sange,
 Hjerteløse Møer med gyldne Spange,
 Store Glimmerblomster uden Duft.

Kunde Du, ved Guld og Sølv at love,
 Kjøbe Dig en nordisk Kvindes Tro,
 Kjøbe Dig et Pust fra Søens Bøve,
 Kjøbe Dig et Ly af Thules Skove
 Og en Kløvermark til Middagsro ?

rættig Mand, som pløier danske Lande,
 huster Ebler af sit eget Træ,
 har en kraftfuld Arm, en fløgtig Pande,
 voren paa Marken, Mælk i sine Spande,
 hvien staaer i Græsset over Knae.

Na vor danske Jord er sommersfrodig;
 Der er Kræfter ved det danske Brød:
 Derfor er den danske Mand saa modig,
 Derfor var Normannens Kniv saa blodig,
 Derfor er den danske Kind saa rød.

Dersom Sligt for Fattigdom du tyder,
 Østens atlassklædte, rige Mand,
 Glad mit forte, danske Brød jeg bryder,
 Takker Gud, mens fra min Læbe lyder:
 "Danmark er et lidet fattigt Land!"

37.

Danmarks Hoes.

Kong Christian stod ved høien Mast
 I Røg og Damp;

Hans Bærge hamrede saa fast,
 At Gothens Hjelm og Hjerne brast;
 Da sank hver fjendtlig Speil og Mast
 I Røg og Damp.

Fly, skreg de, hver som flygte kan,
 Hvo staaer mod Danmarks Christian
 I Kamp?

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag,
 Nu er det Tid!

Han heisede det røde Flag,
 Og slog paa Fjenden Slag i Slag;
 Da skreg de høit blandt Stormens Brag:
 Nu er det Tid!

Fly, skreg de, hver som veed et Skjul,
 Hvo kan bestaae mod Danmarks Juel
 I Strid?

O Nordhav! Glimt af Bessel brød
 Din tykke Sky;

Da tyede Kæmper til dit Skjød,
 Thi med ham lyste Skræk og Død,
 Fra Balen hørtas Braal, som brød
 Den tykke Sky.

ra Danmark lyner Tordenskjold,
 ver give sig i Himlens Bold
 Og fly!

Du Danfkes Bei til Roes og Magt,
 Sortladne Hav!

Modtag din Ven, som uforsagt
 er møde Faren med Foragt,
 Og kjæk som du mod Stormens Magt,
 Sortladne Hav!

Og rast igjennem Sang og Spil
 Og Kamp og Seier før mig til
 Min Grav!

38.

Danmarks Herlighed.

(Den 2. April 1846).

Mel. Vi Sømand gjør ei mange Ord.

Vi har et gammelt Fædreland,
 Ei uberømt paa Jorden;

Dets Rygte svang sig over Strand
 Med Kæmperøst fra Norden ;
 Thi hvor man skued Gother staae,
 Med Angler og Normanner,
 Man klarlig Nordens Løver saae
 I Skjold og under Banner!

Vi har et gammelt Modersmaal
 Af Hjertensgrund oprundet,
 Det klang i Sky ved Balders Baal
 Med Sangen rosenmundet ;
 Det Bennebud fra Rolv og Skjold
 Og Fredegod os bringer,
 Det bærer Guld fra Old til Old
 Paa Aandedrættets Binger!

Vi har en gammel Kongevei,
 Som gaaer til Verdens Ende,
 Og Færdsel paa den fattes ei,
 Mens vi har Ungersvende,
 Der ride tør paa den og gaae
 Lukt over Havfru = Sale,

Dg synge modig: Bølgen blaa
 Har ogsaa Bjerg og Dale!

Vi har en gammel Stjerne mild
 Paa Nordens Himmelbue,
 Dg hvergang Drager spruder Ild,
 Den vorder klar tilskue;
 Den varsler Bod for Banesaar
 I Hytten og paa Borgen,
 Den lover os et Gyldenaar,
 Med Glæden efter Sorgen!

Vi har en gammel Kjærlighed,
 Som rustet ingenlunde,
 Til Fædres Land, til Lys og Fred,
 Til Belter og til Sunde;
 Den blusse op, den bryde ud,
 I Daad, i Sang og Tale!
 Da, som en Veiler til sin Brud,
 Til os skal Lykken dale!

39.

Fædrelands = Sang.

Melodie af Krøyer.

- Der er et yndigt Land,
 Det staaer med brede Bøge
 |: Nær salten Østerstrand : |
 Det bugter sig i Bakke, Dal,
 Det hedder gamle Danmark,
 |: Og det er Freias Sal! : |
- Der sad i fordums Tid
 De harnissklædte Kæmper,
 |: Udhvilede fra Strid ; : |
 Saa drog de frem til Fjenders Meen;
 Nu hvile deres Bene
 |: Bag Høiens Bautasteen. : |
- Det Land endnu er skjønt,
 Thi blaa sig Søen belter,
 |: Og Lovet staaer saa grønt ; : |

Dg ædle Qvinder, ffjønne Møer,
 Dg Mænd og raffe Svende
 |: Beboe de Danfkes Der. :|

40.

Dannebrog.

Melodie af Bay.

Viſt ſtolt paa Godans Bølge,
 Blodrøde Dannebrog!
 Din Glands ei Nat ſkal dølge,
 Ei Lynet dig nedſlog.
 Du over Helte ſvæved,
 Som ſang i Dødens Favn;
 Dit lyſe Kors har hævet
 Til Himlen Danmarks Navn.

Fra Himlen er du faldet,
 Du Danmarks Helligdom!
 Did har du Kæmper kaldet,
 Som Verden leder om.

Saalænge Nyttet svinger
 Sig over Land og Sø,
 Mens Nordens Harpe klinger,
 Din Roes skal ei uddøe.

Suus høit i Kampens Bulder
 Om Fuel, din Kæmpe bold!
 Naar Tordnen om dig ruller,
 Du sjunge: Tordenskjold!
 Og flyver du mod Himlen
 I stolte Luers Favn,
 Da nævn for Stjernevrimslen
 Din høie Hvitfeldts Navn.

Hvergang en Stjerne funkler,
 En Helt du nævne kan;
 Men Ingen, som fordunkler
 Din store Christian.
 Paa Lysets Kyst han stander
 I Seiersklædebon,
 Hvergang en Kæmpe lander
 Hos Rud og Absalon.

Med Palmen Christian vinker,
 Naar, Dannebrog! han seer
 Dit hvide Kors, som blinker
 I Kampens Flammestjær. —
 Vist høit for alle Vinde!
 Kald dine Søner frem!
 Mens Havets Bølger rinde,
 Din Glands omstraale dem!

Bai stolt ved Danmarks Strande!
 Bai stolt ved indist Kyst!
 Og ved Barbarens Lande
 Lyt stolt til Bølgens Røst!
 Den toner om din Hæder
 Og dine Kæmpers Priis,
 Og Heltene det glæder
 I deres Paradiis.

See dem, du har tilbage!
 De blusse ved dit Navn,
 Vil for din Hæder drage
 Med Lyft i Dødens Favn.

Upletet skal du svinge
 Dig over Verdens Sø,
 Til Nordens Brynjer springe
 Og Danmarks Hjerter døe!

41.

Oplysning.

Mel. Vi Sømand gjør ei mange Ord.

Er Lyset for de Lærde blot
 Til ret og galt at stave?
 Nei, Himlen under Flere godt,
 Og Lys er Himlens Gave,
 Og Solen staaer med Bonden op,
 Slet ikke med de Lærde,
 Oplyser bedst fra Taa til Top
 Hvem der er meest paafærde.

Er Lyset i Planeter fun,
 Som ei kan see og mæle?
 Er ikke Ordet i vor Mund
 Et Lys for alle Sjæle!

Det giver os for Aander Syn,
 Som Solens Skin for Kroppe,
 Det slaaer i Sjælen ned som Lyn
 Fra Skyerne histoppe.

Er Lys paa visse Vilkaar blot
 Saa halvveis at ophøie?
 Gjør det ei allevegne Godt,
 Er Lys ei Livets Die!
 Skal for Misbrugens Skyld maaskee,
 Paa Aandens Himmelbue,
 Vi heller Mulm og Mørke see
 End Solens blanke Lue!

Nei! aldrig spørges det fra Nord,
 Vi Lyset vil fordunkle!
 Som Nordlys i fribaarne Ord
 Det saaes paa Himlen funkle,
 Og sees det skal ved Nordens Pol,
 Ei blot i Kroppens Rige:
 Midsommerens den holde Sol
 Vil ei for Midnat vige!

Oplysning være skal vor Lyst,
 Er det saa kun om Sivet,
 Men først og sidst med Folkeroft
 Oplysningen om Livet;
 Den springer ud af Folkedaad,
 Og vorer som den vugges,
 Den straale i vort Folkeraad
 Til Aftenstjernen slukkes!

42.

Kongen og Folket.

Mel. Hver som ynder skyldfri Glæde.

Konge=Haand og Folke=Stemme;
 Begge stærke, begge fri,
 De har havt i Danmark hjemme
 Mange hundred Aar før vi,
 Trods al Brøst, al Frygt og Fare,
 Gid de vinde maa og vare,
 Skabe i et Gyldenaar
 Gamle Danmark gode Aar!

Ddin, Kongen i Valhalla,
 Skjøndt for kjær ad Lykkespil,
 Holdt dog Thing med Aser alle
 Under Asten Ygdrasil,
 Ei et Haar paa Thor han krummed,
 Ihvor lydt endog han brummed,
 Taalde, ihvorvidt det gif,
 Immer Lokes Naalestik.

Kongens Haand engang var bundet,
 Folkets Stemme lød omsonst,
 Men i Danmark blev opfundet
 Kjærlighedens skjønne Kunst:
 Hvad der vilde Livet binde
 For den brast som Traad og Tvinde,
 Skifteviis hinanden godt
 Løst med den har Folk og Drot!

Folket løste Fredriks Lænke,
 Fri som hans blev ingen Haand,
 Fredrik, som man vel kan tænke,
 Folket skar for Tungebaand;

Rongehaand og Folkestemme!
 Lad det aldrig gaae ad Glemme:
 Eders Frihed kom med Fred,
 Løst er J af Kjærlighed!

Derfor Danmark! ei Du ligne
 Andre Riger trindt paa Jord!
 Himlen dem ei kan velsigne
 Som den lille Plet i Nord,
 Hvor som Ungdoms-Benner vandre
 Magt og Mildhed med hverandre,
 Hvor vi troer, hvad Alle veed:
 Almagts Liv er Kjærlighed!

43.

Nordens Genhed.

Mel. Som Kings Drape.

Længe var Nordens
 Herlige Stamme
 Spaltet i trende
 Sygnende Skud;

Kraften, som kunde
 Verden beherske,
 Tyggede Sul fra
 Fremmedes Bord.

Atter det Skilte
 Bøjer sig sammen;
 Engang i Tiden
 Vorder det Gæt; —
 Da skal det frie,
 Mægtige Norden
 Føre til Seier
 Folkenes Sag!

44.

Unge Gjenbyrds Liv.

Mel. af J. S. Stunz.

Unge Gjenbyrds-Liv i Norden!
 Røst fra vore Fædres Grav!
 Vil Du styrre Verdens Orden,
 Bryde Aandens Baner af?

Vil Du brede Oldtids Mørke
 Over Nutids klare Dag?
 Vil Du vække vilden Styrke,
 Fordom, Had og Baabenbrag?

Nei, Du styrrer Tidens Slummer,
 For at vogte paa dens Larv,
 Og Du vrager tydske Krummer,
 For at løfte egen Arv.
 Mens Du kalder fromt tilbage,
 Frem Du higer uden Sky;
 Mens Du mindes gamle Dage,
 Herligt varsler Du om nye.

Unge Gjenbyrds-Liv i Norden,
 Fortids-Røst og Fremtids-Syn!
 Kul fra Væberne som Torden,
 Tænd i Sjælene som Lyn!
 Trøst de Bange, styrk de Svage,
 Flok de Stærke Mand ved Mand!
 Skab en ny, en evig Sage
 Om vort skjønne Fædreland!

Inllands Priis.

Meel. Hvor Bølgen larmer.

Der er et Land saa kosteligt
 Alt under Nørre-Vide,
 Kun eet, jeg veed, er Landet sligt
 Paa Verdens Vesterside,
 Det sært i Nord er tunget ud,
 Dg til en Tunge fin af Gud
 Det er vist og beskaaret.

Der Rugen groer paa Heden reen
 For Klinte og for Heire,
 Dg vorder Meel paa Møllesteen,
 Hvordan det end mon veire,
 Dg vorder hvidt og dagligt Brød,
 Dg Raad der er mod Vinter-Nød,
 Mens Lyngen groer paa Heden.

Det er slet intet Fugleland
 Til høit i Chor at sjunge,

Den Rattergal paa nøgne Sand
 Slaaer Trillerne saa tunge,
 Dg Lundene er kun saa faa,
 Dg Bussene er kun saa smaa,
 Dg Bøgen staaer i Stampe.

Dog aldrig har jeg hørt det før,
 Dg heller aldrig siden,
 Hvor mindelig for Ladedør
 Kan kviddre Finke liden,
 Naar Jydesvenden, som jeg saae,
 Et lille Korn til Fugle smaa
 Om Vinterdag udfister.

Dg aldrig sliq en Tone sød
 Jeg hørde over Bange,
 Som den der over Heden lød
 I Lærkens Morgensange,
 Den slog saa sødt og fløi saa let,
 Som om med Rugen den kun ret
 Paa Heden havde hjemme.

Dg naar da Lundsens Fugle-Chor
 Har Sommeren udsjunget,
 Naar Stormen over kolde Jord
 Har Stemmen undertvunget,
 Da toner med en liflig Klang,
 Da klinger høit en Svanesang
 Alt over brune Hede.

46.

Knuud den Store.

Melodie af Th. Senger.

Hvor smilende Kyster,
 Ved Sundene smaa,
 Som Broder og Syster,
 Hinanden forstaae;
 Hvor Havfruer dandse,
 Med Skovmærke-Krandse
 Paa Bolgernes Top;
 Hvor Agerhøns flukke
 For Sø-Haners Bugge:
 Der vorte jeg op!

Som han, der paa Snekke
 Kom spæd over Sø,
 Med Odd og med Egge
 Til Dannemænds D,
 Og vilde, hensoven,
 Strinlægges paa Boven,
 Med Guld og med Rav;
 Som Skjold, end paa Vaaren
 Mig vinked om Vaaren
 Det vildende Hav.

Fra gyldne Høi-Sæde
 Jeg tordnede: „Flod!
 Bøv ikke at væde
 Din Overmands Fod!
 Fuldhøit er jeg steget,
 Her staaer paa sit Eget
 Min Konninge-Stol,
 Tænk ei, i mit Rige
 For dig jeg skal vige,
 Mens Diet seer Sol!“

Sig høined dog Floden
 Stiltiende kvær,
 Gif luft over Føden,
 Gif Knæskallen nær.
 Da sprang jeg fra Sæde,
 Og flygted med Glæde,
 Og sagde ei blot:
 Kun Han eier Landet,
 Hvem Veiret og Vandet
 Vil kjende for Drot!

47.

Saxo.

Melodie af S. Boisen.

Om over ældgamle Dannemarks Vre,
 Abfalons Saxo! det var du som Faa,
 Keer end Stærk=Odder og Frodernes Hære
 Du den udbredte paa Bølgerne blaa:

Du den udbredte med Heltenes Minde,
 Som i dit vingede Ord
 Bidt over Tidernes Strømme henfoer,
 Stræber end Prisen og Kronen at vinde!

Saro! du fødte, det var ikke Skvalder,
 Hvad liden Fugl mellem Bøgene sang!
 Tak for de Toner fra Heltenes Alder,
 Som sig i dig over Bolgerne svang!
 Ja, for din Kjærlighed takket du være!
 Altid skal Priis efter Spot
 Times den Mand, der har sørget saa godt
 For de Ufødte til Fædrenes Ære!

Tak for den Aske fra Brand=Old du gjemde,
 Gav os i Urnerne, som du dem fandt!
 Dannemark vel, i sin Dvale=Tid, glemde,
 At det er Guldstøv, med Perler iblandt;
 Men naar af Asken den Gamle *) sig hæveres

*) See Sagnet hos Saro om Kvinden, som stige op af Mulde med deilige Blomster i Barmen, hvormed hun vinker ad Gadding, at han skal komme og kjende hvor de vore om Vinterdag.

Smykket med Perler og Guld,
 Og med de Blomster hun fandt under Muld,
 Løne skal sødt, hvad i Harpen nu bærer!

 Tak da du Kjære, for Alt hvad Du skjænked,
 For hvad du selv kaldte Absalons Bænk,
 Tak fordi ham mellem Helte du bænked,
 Som var for Danmark en Støtte fuldstærk,
 Ham, ved hvis Nænde det saa blev omgærdet,
 Alt i den søvnige Old
 Marken og Mindet dog sov under Skjold!
 Tak være Axel med Staven og Sværdet.

48.

Koskilde.

Mel. Der var en Konge i Leire.

Fra Issefjorden det bruser
 I Kongegravenes By;
 Om gamle Tid det suser,
 Det hvister om Tider nye:

Blandt Konger Saxo hviler,
 Bisp Billum hos Kong Svend.
 Fra Graven Margrethe smiler
 Med Fred til Nordens Mænd.

Hvor Nordens den største Dronning
 Blev jordet med sin Daad,
 Hid Bønder bar den Konning,
 Hvem Hjertet gav bedste Raad.
 Kong Fredriks Eftermæle
 Blev store Fremtids Tolk:
 Her tale nu levende Sjæle
 Med Røst af Danmarks Folk.

Bed Kongegraven de tale
 Om Ret og Mennekelov,
 Om Fred i Danmarks Dale
 Om Livet i Mark og Skov;
 Dog Livets Røst i Norden
 Er dyb som Havets Røst:
 Den løfter sig over Jorden
 Mod høie Fædres Røst.

Dg aldrig Ordet forstummer,
 Hvor Bisp hos Konger sad,
 Om Riget, som os rummer,
 Naar Verden os stiller ad.
 Hos Danmark's store Døde
 Ved dybe Minders Strand
 Vi prise din Morgenrøde
 Vort største Fædreland!

49.

Daniel Hanzan.

Mel. af Weyse.

Hvi svinges evigt om Spartaner,
 Som gjorde Fienden Passet trangt?
 Behøve vore kække Daner
 I Tiden da at gaae saa langt?
 Har Heltkraft ei sat sit Stempel
 Paa egen Daad, i egen Tid?
 Behøver Modet et Exempel
 Fra Grækenland i Leonid?

Jeg svinger om en Helt i Norden,
 Og Daniel Kanzau er hans Navn,
 Saa stor, som nogen Helt paa Jorden,
 En Sparter fra min Fødestavn.
 Alt trued Magten lumsk i Hulen,
 Og vilde mættes af dit Blod;
 Men Daniel i Lovefulen!
 Dig frelste Himlen og dit Mod.

Jeg svinger om en Helt i Norden,
 Og Daniel Kanzau er hans Navn,
 Saa stor, som nogen Helt paa Jorden,
 En Sparter fra min Fødestavn.
 Leonidas stod uforfærdet,
 Han Heltedød bag Klippen fandt;
 Men Daniel Kanzau stod bag Sværdet,
 Og brugte Sværdet, til han vandt.

50.

Kristian den Sjerde.

(Paa "Trefoldighed" 1644.)

Stemmer i, thi nu ville vi sjunge!
 Mens fjerde Kristian var Konge,
 Da krigede Svier og Daner
 Alt efter de forrige Baner.
 Og der gaaer Dands paa vildene Hav —
 Saa mangan En dandsfer sig der i sin Grav.

De mødtes engang og til Dysten
 Ej langt ifra femerste Kysten,
 Med Bosler af Jern de trilled,
 Om Lemmer og Livet de spilled.

Da kom der fra Fjenden en Kugle,
 Den gav baade Rifter og Bule.
 Omkring fløj saa vide de Splinter —
 Det var en Salut uden Finter.

Da var der at skue et Under,
 Slet Ingen fornam sine Bunder.
 Om Broder og Ven monne falde,
 For Kongen kun sørged de Alle.

Men daanet kun var han en Kjende,
 Han rejste sig brat overende.
 Paa Sværdet han stottede Handen
 Og visted sig Blodet af Panden.

„Frisk op! mine Søgutter flinke!
 Paany lader Lynene blinke!
 Paany lader Tordenen skralde!
 Paany lader Hagelen falde!“

Den faldt under Torden og Lynen,
 Mens Blodet lob Kongen i Brynen,
 Men, længe før Dag var udrunden,
 Den blodige Sejer var vunden.

End see vi paa Rosenborg Klædet,
 Som kongeligt Blod haver vædet.
 Tohundrede Aar ej udsletter
 De kostbare purpurne Pletter.

Hvi skulde da Tiden hin stærke
 Udslætte os Danskhedens Mærke?

Hvi skulde fra Bandet vi drives?

Hvi skulde paa Landet vi lides? —

Tidsrøsten jo haver os vækket:

Pur ud! alle Mand nu paa Dækket!

Formerer den trofaste Kjæde!

Da kunne med Lyst I fremtræde,

Om der gaaer Dands til Lands eller Bands,

Da vinde I Sejerens straalende Krands."

51.

Beleiringen.

Mel. Olaf Konning og Broder hans.

Konning havde sig Kiøbenhavn,

Frederik var den Konges Navn,

Kiøbenhavn,

Frederik var den Konges Navn,

Karl for sin Hat var Sverrigs Drot,

Meende det ei med Fredrik godt.

Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Skaane tog han som ingen Ting,
 Riorde med Danmark slemt i Ring,
 Maaneder sex ved Besterport
 Spilled han Bold, men vandt ei stort.
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Risbenhavn, sagde han med Brall,
 Sletter jeg ud af Stæders Tal,
 Stikker i Sky du stolt og prud,
 Brat er din Glands et Stjerneffud.
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Sværde flirred og Rugler pøb,
 Hungeren svød og haardt det kneb,
 Død i sin Rede dog vor Drot
 Raared for Liv med Skam og Spot.
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Rygtet bar i en liflig Stund
 Tidender nye fra Dresfund,
 Dannemarks Ben har vundet Slag,
 Fienderne fik det glatte Lag.
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Klokketaarne i Kiøbenhavn
 Tjene til Nød for Bjerg og Bavn,
 Opdam, det lød, med Flag i Top,
 Seiler paa Stads nu Sundet op!
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Hollands Flaade med Seiers-Flag
 lagde i Havn ved høilys Dag,
 Skibe i Flok med Riød og Brød
 Bored i Sænk al Hungersnød!
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Skumle stode i Uger ti
 Taarnene tyst med Klokker i,
 Meldte nu lydt med Sang og Klang
 Himmels Smil til Dannevang.
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Bid, saalænge som Drefund
 Bugter sig om den grønne Lund,
 Drefund
 Bugter sig om den grønne Lund,
 Fuglenes Sang om Kiøbenhavn
 Tone i Sund fra hver en Stavn,
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Opraab

(den 2den April 1801).

Melodie af Kunzen.

Til Vaaben! see Fjenderne komme,
 Til Vaaben, I nordiske Mænd!
 Alt roes den larmende Tromme,
 Til Kampen Hver soie sig hen,
 Hift fraader codaniske Bølge
 Af Harm mod Tyrannernes Følge;
 Op Dannemænd! kæmper i Fædrenes Spor
 |: For Konge, for Arne, for Frihed i Nord

I Nag af Brittaniens Love
 Skal Cimbrernes Sønner ei gaae;
 Dem Tordenskjold lærte at vove,
 Af Juuler de lærte at slaae.
 Pløi Bølgen med ildsvangre Taarne;
 Vi ere som Havet fribaarne,
 Og doe eller seire i Juulernes Spor
 |: For Dannebrog's Ære, for Frihed i Nord!

Svæv hædret fra kneisende Master,
 Du Danmark's uplettede Flag!
 Mens Landværn til Bannerne haster,
 At møde i standende Slag.
 Almægtige Hærenes Herre,
 Giv Danien Seier og Ære!
 For Freden at vinde, i Kampen vi gaae,
 For Konge for Arne vi stride og slaae! :|

53.

Prinds Christian.

(Slaget ved Odde 1808.)

Ved Christiansand

Der laae den sidste Orlogsmand

På Danmark's stolte Flaade,

Og Jessen hedte han,

Som havde der at raade.

Han kaldte frem

Sit Mandskab: „Børn nu gaae vi hjem —

Om ellers vi kan strække:

„Den Engellmand er slem,
„Hans Skuder Havet dække.

„Vil I som jeg:

„Bort gode Skib det faaer han ei —

„Før synke eller sprænge!

„Op eller ned vor Bei!

„Ei saa? I. danske Drengel!“

„Jo saa! Hurra!“

Dg hele Dækket lod det fra

— Som een — femhundred Stemmer.

„I Kampens Time da

„Sit Lofte ingen glemmer!

„Nu Seil paa Raa!

„Dg Anker lettet! Ud vi staae

„For alle vore Klude!

„Fort over Bølgen blaa!

„Lad Fjeldets Vinde tude!“

De stævned frem

Bed Nat og Dag til Fædrethjem —

Da kom en fjendtlig Flaade;
 Mod Een der nu var Fem —
 De bode Jessen Naade.

Med skarpe Skud
 Han svarede og æsked ud,
 Og Striden de modtog:
 De sendte strenge Bud
 Til gamle Danebroge.

De sendte hid
 En Hl af Rugler heel ublid:
 Den kapped Stang og Master.
 Den brave Jessen did
 Sit Svar tilbagekaster.

Kothe og Top
 Og Willemoes og Dahlerup
 Paa Bakken og paa Skandsen
 Med Tostrup førte op
 Galant i Rugledandsen.

Da randt der Blod:
 Fra Top de tog den ene Fod;
 Han stod dog paa den anden —
 Udi den røde Flod
 Gjendøbes Orlogsmanden.

Du flinke Gæst!
 Du Soland! kjæk og klippefast,
 Du Klippens Søn med Vre!
 For Dan dit Hjerte brast:
 Dit Minde signet være!

Du faldt med Roes —
 Farvel! du lille Willemoes!
 Dit Mod var stort i Kampen.
 Men det var før din Lods
 Udi Skjærtorsdagsdampen.

Farvel! Farvel!
 Du Dahlerup! og hver en Sjæl,
 Som her fra Kroppen skiltes!
 Af Fjender fleer til Hæl
 Foer, førend Slaget stiltes.

Med Knald og Brag
 De sægted ud det haarde Slag,
 Og folgte Livet dyre.
 Men nu er Skibet Brag
 Og ikke meer at styre.

Paa Sællands Strand
 Der hug vor sidste Orlogsmænd h
 Som til et Baal de gjorde.
 Paa blodigrode Sand
 De Gutter sprang fraborde.

Bel holdt de Ord:
 „Prinds Christian“ i Røg opfoer,
 Af Sjenden ubetvungen.
 Derfor ved Bragibord
 Dens Drape nu er sungen.

Villemoes.

Melodie af Weyse.

Kommer hid, I Piger smaa!
 Strængen vil jeg røre,
 Lærer skal i Diet staae,
 Naar min Sang I høre;
 Om saa hold en Ungerøvend,
 Alle fagre Pigers Ven,
 Sørgelig jeg sjunger.

Baaren er nu kommen nær,
 Dagene sig længe,
 Baaren har I Piger kjær,
 Blomster groe i Enge;
 Dog I skal i sene Aar
 Mindes, at I saae en Baar
 Med bedrøvet Die.

Ik, thi før sig op af Jord
 Blomsten kunde trænge

Falmede en Blomst i Nord,
 Som skal mindes længe:
 Billemoes var Blomstens Navn,
 Dg ei glemmes tunge Savn
 Midt i Blomsterflokken.

Han var Dreng, men stod som Mand,
 Medens J var spæde;
 Staae og slaae for Fædreland
 Var den Unges Glæde,
 Strømmen gaaer mod Kjøbenhavn,
 Kongedyb er Strømmens Navn,
 Der blev Helten viet.

Sælsomt i hans Land det lød:

„Hører du, det donner!

Dannemark er stædt i Nød,

Kalder sine Sønner!“

Dg som gamle Danmarks Søn

Fløi han mod det høie Don,

Fædreland at væрге.

Af, den Gjæve kom, og saae
 Fædrelandet Bløde;
 Hvor de stolte Snekker laae
 Var saa tomt og øde.
 Disse Snekker var hans Hjem,
 Han opvored mellem dem,
 Stred i deres Skygge.

Hift i Nord gaaer Døden ud
 Mellem høie Bølger;
 Der blev Døn af stærke Skud,
 „Christian“ ei sig dølger;
 Men som gamle Christian
 Staaer han fast paa danske Strand,
 Skjondt hans Blod udrinder!

Villemoes! du maatte gaae,
 Andet Hjem lat finde,
 Taarer i vort Døie staae;
 Men de tør lei rinder,
 Af, thi vilde vi, at du
 Skulde vandre her endnu,
 Christian overleve!

Hører det, I Piger smaa!
 I maae ikke græde,
 Men naar over Eng I gaae
 Mellem Baarens Spæde,
 Binder da af dem en Krands,
 Parrer Blomsterne med Sands
 Til den Faldnes Tre!

Hvis det rørte Hjertes Sang
 Hjertet røre kunde,
 Sjunger den da mangengang
 I de stille Lunde;
 Sjunger den ved bredden Strand,
 Naar hen over hyiden Sand
 Boven sagte triller.

55.

1807.

Ved Toldboden steg en Matros i Land,
 Hans Haar de vare saa hvide,
 Han havde ei seet sin Fædresstrand,
 I mange Herrens Tide.

Han havde ej seet, at Byen faldt
 For engelske Blus og Brande,
 Ham Skæbnen havde fra Hjemmet kaldt
 Langt bort til fremmede Lande.

Der stod han da, med Haanden i Barm,
 Og Djet saa mørkt i Brede,
 Og stirrede med vemodig Harm
 Paa den tomme Svanerede.

Da tørrer han sig om Skæget brat,
 Mens Taaren paa Kinden brænder,
 Han knuger den gamle, begede Hat
 Imellem de sittrende Hænder.

„Hvor er I henne, store og smaa,
 I Havets stærke Svaner,
 Som smykkede her i Dammen laae
 Med Danebrogs røde Faner?”

Søger I end den gamle Færd
 Paa fjærne, fjendtlige Kyster?
 Viser I Fjenden, hvor stolt I bær
 De egeplankede Bryster?

Nej! — I har glemt den gamle Sang,
 De danste, jublende Toner,
 Nu stemmer I op den Sejersklang,
 Der tordner fra Brittens Kanoner.

Vel har jeg tomt saa mangen Skaal,
 Men ingen bedst, som den sidste,
 Den var iskænket til bredfuldt Maal,
 Nu vil mit Hjerte briste!

Naar snart, Kammerater, mit gamle Skrog
 Jeg i sidste Havn skal fortoje,
 I svøbe en Flig af Danebrog
 Omkring min snevre Køje.

Naar da den store Baadsmandsmat
 Paa Dække kalder de Døde,
 Da skal jeg ogsaa være parat
 Til Monstring hisset at møde.

Saa faaer jeg Lov at gaae agter ud
 Til Chefens Kabyt, den høje,
 Der møder jeg Vessel, Juel og Rud
 Og ham med det ene Die."

Saa talte han og lagde sig træt —
 De tro'de, han faldt i Tanker —
 Da var han død — hans Død var let,
 Hans Hoved laa paa et Anker. —

56.

Gammelt Mindevers.

(Egen Tone.)

Saa meget, meget har vi lidt,
 End bløder mangt et Saar; —
 Men endnu slaaer vort Hjerte frit,
 Dg endnu Danmark staaer,
 Dg endnu for retfærdig Sag
 Gaaer Danske Mænd i Krig,
 Dg end tør komme Hevnens Dag
 For Uret, Bold og Svig!

57. —

Opsang i Spillet!

(Til en gammel Folketone.)

Skuden er klar og Kulingen frisk! —

Op! lystig med Sang

Sæt Spillet i Gang!

Saa lette vi Anker med Spil og Klang —

Løft Bingen vor Dru og svøm som Fisk!

Svøm ud!

Flag paa Stangen!

Liv i Sangen!

Bæk med Tvangen!

Frihed boer paa Havet.

Skuden er dansk og dansk er vort Sind.

Op! lystig med Sang o.s.v.

Al Landsorg vi slaae i Veir og Vind!

Frisk Sind!

Flag paa Stangen! o.s.v.

Havet bortskyller Landjordens Nød;

Paa Havet er Friskhed, Liv og Brød

Frisk Liv!

Havet foragter hvad der er Smaat —
 Gif Livet i Staa — vi gjør det flot!
 Rast flot!

Farten er dyb og Flugten er høi —
 Den stikker ei dybt, som aldrig fløi —
 Flyv ud!

I Skyen med Drn! i Dybet med Hval!
 Saa reise vi over Bjerg og Dal!
 Rast ud!

Mægtigste Ganger sadled vi op,
 Nu ride vi lystig paa Bolgetop —
 Hurra! —

58.

Bornholmssk Sømands-Vise.

Skuden hun vugger paa brusende Sø,
 Seilene bugne, ja lad dem kun brage,

Hal lidt i Skjødet, de slingre saa slage,
 Entrer i Bantet nu op og staaer rage,
 Hoder fra Mærset ad hvislende Sø!

Hjemme jeg husker som Smaadrenge jeg sang
 Bisselilulle for Fa'ers egen Lille;
 Ude ved Bakken der risled en Kilde;
 Bandet i Spanden om Aftenen silde
 Hented vi Røllinger mangen en Gang.

Fjeldstaven sang da saa net for os Smaa;
 Ude i Lykken der hoppede Biben,
 Smaadrenge bagefter med Saltet i Niven,
 Gubben sad tænksom og smøged paa Piben,
 Karlen og Pigen de sjased i Braa.

Inde paa Bøigden der var dog saa kjønt —
 Maanen nedtitted saa venligt i Bældet,
 Stjernerne blinked, naar Solen var quældet,
 Ungnød og Smaalam de bisped bag Fjeldet,
 Spættede Gase han nippede Grønt.

Ikke endda gad jeg bytte dog nu —
 Seilene bugne paa svingrende Skude,
 Tongene pibe og Stormene tude,
 Bølgerne trave saa vilde derude —
 Det har en Art — Hurra! svingre fun du!!

59.

Modersmaalet.

Melodie af Kung.

Moders Navn er en himmelsk Lyd,
 Saa vide som Bølgen blaaner,
 Moders Røst er den Spædes Fryd,
 Og glæder naar Isen graaner,
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Modersmaal er det Kraftens Ord,
 Som lever i Folkemunde,
 Som det elskes i Syd og Nord,
 Saa sjunges der sødt i Lunde,

Sødt i Lyst og sødt i Rød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Moderemaal er det Rosenbaand,
 Som Store og Smaal omslynger,
 I det lever kun Fædres Land,
 Og deri kun Hjertet gynger,
 Sødt i Lyst og sødt i Rød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Modermaal er vort Hjertesprog,
 Kun løs er al fremmed Tale,
 Det alene i Mund, og Bog,
 Kan vække et Folk af Dvale,
 Sødt i Lyst og sødt i Rød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Modermaalet ved Drefund,
 Og trindt i de grønne Lunde,

Deilig klinger i allen Stund,
 Men deiligst i Pigemunde,
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

60.

Sang i det Grønne.

Melodie af Skolelærer Andersen, eller som
 „Der stander et Slot i Østerrig“.

Velkommen i den grønne Lund,
 Hvor Fuglene de sjunge.
 Det høres skal: den danske Mund
 Til Sang har og en Tunge.

Vi har det godt i Grunden her
 Saavel som vore Fædre,
 Vil Gud, den Dag tør være nær,
 Vi faae det end lidt bedre.

Vor Konge er vor fuld-tro Ven,
 Som Guld hans Ord maae skattes:
 „Kom hid I gode Dannemænd
 Dg siig os hvad I fattes.“

Kan Munden vi faae ret paa Gang
 Til Andet, end at spise,
 Hverandet Barn i Danevang
 Forstaaer halvkvæden Vise.

For, hvad vi fattes først og sidst,
 Til Lykke ei saa ganste,
 Men lidt dog, baade her og hist,
 Det er det ægte Danske.

Derom sang nys en lille Fugl
 I Syd paa Skamling Banke,
 Dg Synd det var at lægge Skjul
 Paa hele Folkets Tanke.

Vi føre Løver i vort Skjold,
 Af Hjertes tæt omsatte,
 Dem førte vi fra Hedenold,
 Dg ingen Abefatte.

Hver Fugl maa syng med sit Ræb,
 Og Livet, kan vi skionne,
 Var uden Sang kun Slid og Slæb,
 Velkommen i det Grønne!

„Kæmpevisen“.

Mel. Jeg gik mig ud o.s.v.

Jeg gik mig ud en Sommerdag, at høre
 Fuglesang, som Hjertet kunde røre,
 I de dybe Dale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

Der sad en lille Fugl i Bøgelunden,
 Sødt den sang i Sommer=Aftenstunden,
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

Den sang saa sødt om deiligst Bøng og Bønge,
 Hvor Riærminder groe, som Græs i Enge,
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

Den sang og sødt om Bølger blaa og hvide,
 Under De, hvor Danske Snekker skride,
 Mellem grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

Den sang om Alt hvad det er Lyst at høre,
 Allerhelst hvad Hjertet dybt kan røre,
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

Den sang, som ingen andre Fugle sjunge,
 Leged' listlig med min Moders Tunge,
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

Den sang, som talt udaf mit eget Hjerte,
 Toner gav den al min Fryd og Smerte,
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

Da nynnede' jeg saa smaat i Aftenstunden:
 Flyv, Guldtop! flyv rundt i Bogelunden,
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

O flyv fra Dresund til Dannevirke!
 Syng til Dands, til Skole og til Kirke,
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale!

Paa Folkets Modersmaal med Danmarks Tunge
 Syng, som ingen andre Fugle sjunge,
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale!

Da mærke alle, som har Modre kære,
 Der er godt i Danmark at være,
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale!

62.

Kragemaal.

Gammel Folketone.

Vi hugged med Haarde,
 Der Drømte den haarde
 Jeg overvandt,
 Paa Sverriges Agre,
 Hvor Thora hia fagre
 Gif mig till Hand,
 Jeg værd Hende tykte
 At tage i Favn,
 Saa vide gif Rygte
 Af Lodbrogs Navn.

Vi hugged med Kaarde,
 Slog inden Skibsborde
 For Fode Alt,
 Ved Englands Side
 Sex Dage vi stridde,
 Kong Balthjof faldt;
 Der hulde *) vi Messe
 Og Ottesang,
 Som Hammer ved Esse
 Paa Ambolt klang.

Vi hugged med Kaarde,
 Sid Grise i Gaarde
 Kun vidste min Kvaal,
 Da vilde saa grande
 Til Ella de blande
 Fuldbedst en Skaal,
 Thi Orme han lader
 Seipine mit Liv,
 Er Sonner som Fader,
 Da ypper det Riv.

Vi hugged med Kaarde,
 I Ormenes Gaarde
 Er Kampen fuldhaard,
 Dog blinkende Sværde,

*) holdt.

Med Søner paafærde,
 For Dine mig staaer,
 Har, Ella! de druffet
 Syvfold af dit Blod,
 Da Sorgen er sluffet,
 Da har jeg faaet Bod.

Hæt op *) nu, o Rune!
 Rast, uden at blune,
 Til Odins Gaard!
 Han lader mig kalde
 For Kæmperne alle
 At sættes til Bord,
 Der kommer ved Njoden
 Nyt Liv der i Dødt,
 Derfor end i Døden
 Er Livet mig sødt!

 63.

Dannevirke.

Melodie af Rasmussen.

Danmark, deiligst Bang og Bænge,
 Luft med Bølgen blaa,

*) Hold op.

Hvor de vakkre danske Dreng
 Kan i Leding gaae
 Mod de Tydske, Slaver, Bander,
 Hvor dem Gud og Kongen sender;
 Een Ting fattes ved den Hæve:
 Ledet er af Læve.

Holster, Bager, Lyneborger,
 Som en farlig Flod,
 Gjør os Jylland mange Sorger,
 Tørster efter Blod.
 Lægges af maa sliq Avane,
 Skam det var at lade rane
 Fra vor Mark den mindste Tue,
 Piil vi har og Bue.

„Nu fra Vesterhavets Bænde
 Østerpaa til Eli
 Dannevirke skal opstande,
 Os fra Fjenden frie.
 Med Forlov! skal Tydsken sige,
 Vil han over Gjerdet sige;
 Ingen skal igjennem fare
 Der med stjaalne Bære.“

Saa begyndte Dronning Thyre
 Ret kaldt Dannebød,

Tale til de Danmarks Styre,
Foresad med Mod.

„Gabet kan vi vel tillukke,
Saa vi os ei lader pukke
Af hver fremmed Løbeskytte,
Gjæster os for Bytte.“

Det var Ord, som lod sig høre,
Fædres Land det gjaldt,
Faldt og i Kong Fredriks Dre,
— Mandig har han talt —

Der gaaer Bud om Land at mælde:

„Hvo for Dannemand vil gjælde,
Kom du hid og gjør dit Bedste,
Volden at befæste!“

Gid vi Danmark snart kan ligne
Ved en fredlyst Bang!

Rigeligt den Gud velsigne
I al Nød og Trang!

Gid som Korn opvore Knægte,
Der vil frist mod Fjenden fægte,
Vække op med Daad og Tale

Dannebod af Dvale!

Kong Christian den Anden.

Mel. Kongen raader for Borgen.

Alle smaa Fugle i Skoven er,
 Over Høgene føre de Klage,
 De rive af dem baade Fier og Dun,
 Dg vil dem af Skoven jage.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Saa fløi de op i Egetræ,
 Om Raad at spørge og søge,
 Hvordan de skulde en Konge faae,
 Der kunde dem frie fra Høge,
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Derom da sang en lille Fugl;
 Det var den usle Krage:
 "Vi keise til Konge den gamle Drn,
 Da faaer vi gode Dage!"
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Dg det var alle de Fugle smaa,
 De gav dertil deres Minde,
 Dg Fuglekonge da blev den Drn,
 En bedre var ei at finde.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Det, svared i Hast den stolte Høg,
 Tilstæde vi ingenlunde,
 Skal Ronning være den gamle Drn,
 Vi alle maae gaae tilgrunde.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Der han det spurgde, den gamle Drn,
 Han blev saa harm i Huen,
 Og slog saa til den stolte Høg,
 Som Høg slog før til Duen.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Derover glædtes de Fugle smaa,
 De sang, hver med sin Stemme,
 I Lunden var Fryd og Fuglesang,
 Mens Drnen selv var hjemme.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Men sammen da foer den Høgehær,
 De skjulde baade Mark og Enge:
 „Nu lader os fare i Flok til Lund,
 At lyse den Drn til Senge!“
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Vel Duen fløi til den gamle Drn,
 Og vared ham ad hans Skade,
 Hun sagde: nu kommer den Høgehær,
 Du lave dem Birtingsbade!
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Dertil dog svared den gamle Drn,
 Mens begge hans Dine runder
 Formange Mus de bide den Kat,
 Thi maa jeg romme af Lunden
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Fra Skoven da floi den gamle Drn,
 Det timedes saa ilde,
 Og alle de arme Fugle smaa
 De fore om Raad saa vilde.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Nu Høgen sidder i Egetop,
 Og breder vidt ud sin Binge,
 Men alle de andre Fugle smaa,
 Dem Gorrig og Nød mon tvinge.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Nu Kragen sidder paa baren Kvist,
 Ei mere den Høgen undte,
 Og Uglen flyver i stor Uro,
 Sig skjuler i Elletrunte.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Nu Biben med sin høie Top
 Hun dukker i Agerrene,
 Og alle de Fugle, som kvad i Lund,
 Nu tie, kvær som Stene.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Der er nu Sorrig og Graad i Lund,
 Hvor før var Fuglesanger, som kaldet var
 Mig ynkes over de Fuglesmaa, kaldet var
 De Dage dem gøres saa lange.

Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Gud hjælpe og ham, den gamle Drn;
 Som flyver paa vilden Hede
 Han veed sig hverken Ly eller Væ,
 Hvor han kan bygge sin Rede.

Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

65.

Guldharpen.

Dr. Villedmand og hans Me saa pur,
 (Strængen er af Guld)
 De leged' Guldtaul i hendes Bur,
 Saa liflig leged' han for sin Jomfru!
 Og hvergang Guldterningen randt omkring,
 Da' randt der en Taare paa Jomfruens Kind.
 "Skion Jomfru, hvi er I saa forrigfuld,
 Og monne I græde for røden Guld?"

Hvad heller mon er det for Sadel og Hest,
Hvad heller for mig, at jeg har eder fæst?"

"Jeg græder slet ikke for Guld eller Hest,
Ei heller jeg græder, for I mig har fæst.

Jeg græder alene for Blidebro,
Der sank tilbunds mine Systre to."

"I skal ikke græde for Blidebro;
I rider min Ganger med røde Guldsfo.

Dg alle mine Svende, de ride paa Rad,
De vogte eder vel for det kolde Bad."

Den Jomfru, hun red over Blidebro,
Da snubled hendes Ganger paa fire Guldsfo.

Der gled hendes Ganger med femten Guldsømme
Dg Jomfruen sank for den stridige Strøm.

Den Jomfru oprakde sin hvide Hand:
"Min ædelig' Herre mig hjælpe til Land!"

Hr. Billemand taler til liden Smaadrenge!
"Du hente mig Harpen med røde Guldstræng!!

Hr. Billemand gif sig for Strømmen at staa
Saa mesterlig kunde Guldharpn han slaae.

Han leged' med Læmpe, han leged' med List,
 Ei rørde sig Fuglen og Løvet paa Kvist.

Han leged' med Styrke, han leged' med Gny,
 Det gjælded i Bjerger, det runged i Sky.

Da revnede Barken paa Birk og paa Eg,
 Dg Hornene sprang af det brølende Kvæg.

Dg saa slog han Harpen tilbunds i Harm,
 At ud blæste Kraften af Troldens Arm.

Herop maatte Trollden fra dyben Sø,
 „Hold op med din Ringlen, her er din No.

Her er med hende hendes Systre to,
 Du lade mig nu volde mit Band i No!“

„Velkommen den Ene! velkommen de To!
 Men aldrig skal du volde Bandet i No.“

Hr. Billemand Sværdet uddrog fuldglad,
 Dg flakde saa Trollden hin arge midtad.

Han trøstet sin Kiære og Systrene to,
 (Strængen er af Guld)

I ræddes aldrig mere for Blidebro!
 Saa liflig leged' han for sin Jomfru!

111? dem 'døgel' med, 'døgel' med 'døgel' med
 1111? og 'døgel' 66. 'døgel' og 'døgel' 111

1111? dem 'døgel' **Gjenfærdet.** dem 'døgel' med
 1111? i 'døgel' 'døgel' i 'døgel' 'døgel'

Gammel Folketone.

Hr. Bjørn han rider sig op under De,
 Og fæster han sig saa væn en Mo.

Fru Solperlad hædrer skjøn Maria,

Han fæsted' sig fauren Solperlad,
 Hun var sørgmodig og sjelden glad.

I Vintrene otte de sammen var,
 Hun Børnene otte til Verden bar.

Saa brat gif Døden hen over Land,
 Tog bort Solperlad, den Liljevand.

Hr. Bjørn han rider i Land saa vide,
 Han finder og fæster sig Jomfru Blide.

Han fæsted en Jomfru, hun var saa blid,
 Alligevel blev hun en Stifmoder strid.

De førde Bruden i Gaard med Fryd,
 For Børnene fik det en anden Lyd.

De klappede hende paa Skarlagenskind:
 "Kier Moder! I være velkommen herind!"

Hun stødte dem fra sig med Haand og Fod:
"Hvi pletter, I Unger, min Kaabe god?"

Hr. Bjørn gav hende den Kaabe saa blaa,
For hun skulde elste hans Imper de smaa.

Dg han gav hende et Hovedguld,
For hun skulde være hans Smaabørn huld.

Han gav hende aldrig dog Guld saa rød,
Hun nægtede de Smaa jo det tørre Brød.

Hun tog fra dennem de Bolstre blaa
Dg lagde hans Børn paa det bare Straa.

Saa bitterlig græd da Børnene smaa,
Det Sølvrelad hørde, hvor død hun laae.

Dg det var om en Løverdags Kvæld,
Da sig skulde hvile hver christen Sjæl.

Da Sølvrelad gif sig til Englevist*),
Sig Hjemlov at bede af Jesus Christ.

Saa gif hun ind i den mørke Bræd,
Hvor hendes smaa Børn i Kulden laae.

*) Englebo.

Der sætter hun sig paa den bare Jord,
Den Ene hun reder, den Anden hun toer.

Den mindste, den sætter hun paa sit Skjød,
Som hun vilde give den Die fød.

Til Høielofte gif Fru Sølvrelad,
Det hørde Fru Blide, hun blev ei glad.

„Vaagn op, Fru Blide, nu er det Tid,
Du er mine Børn en Stifmoder strid.

Hvergang de Hunde gjør Støi og Bang*),
Da tænk: de Døde er nu paa Gang!

Hvergang det pusler ved Midnatstid,
Du tænke paa mig, Stifmoder strid!

Men nu galer Himmerigs Hane hvid,
Jeg haver paa Jord ei længer Tid.“

Dg Sølvrelad knap under Mulde laae,
Da hviled hendes Børn paa Volstre blaa.

Det ene blev redt, det andet flett',
Det ene løftet, det andet lett'!

*) Larm.

Hvergang hun hørde, de Hunde tød *)
 Til Vegetoi gav hun dem Guld saa rød.

Saa gjorde hun det for Hundeglam,
 Hun ei vilde gjort for Ære og Skam!
 Fru Sølvrelad hædrer skøn Maria.

67.

Sevner=Sværdet.

Melodie af Th. Jønger.

— Saa vel, hei! —

Hr. Peder kom til Borgeled,
 Det var Kongen, han stod derved.
 Velan! vel over at ride!

„Velkommen Hr. Peder! Sælle**) min!
 Dg har du saa hevnet Fader din?“

„Jeg har mig været saa syderlig,
 Som Solens Brynde, den brænder sig.

Jeg har og været saa vesterlig,
 Alt som den Soel, hun hviler sig.

*) tudede. **) Ungersvend.

Jeg har og været saa nordeilig,
 Alt som den Frost, han fryser sig.

Dg nu er jeg her saa østerlig,
 Alt som den Dag, han lyser sig.

Ret aldrig finder jeg dog den Mand,
 Min Faders Bane mig nævne kan."

"Dg hvad vil du da give den Mand,
 Din Faders Bane dig nævne kan?"

"Jeg lover ham Sølv og det røde Guld,
 Saameget som Sand og det sorte Muld."

Det svarede Kongen i Hovmod sin:
 Da finder du her Faderbane din.

Hr. Peder, han slog sig for sit Bryst:
 "Lig stille, mit Hjerte! lad være tyft!

Ti kvær, mit Hjerte, forhast dig ei!
 Som snarest jeg kan, saa kommer jeg."

Hr. Peder han træder en Gang fuldsær;
 Han ganger i Raad med sit gode Sværd.

"Dg hør du mig, Sværd med Klinge god!
 Dg kanst du nu farve dig ret i Blod?"

"Og vil du, mit Sværd, nu hjælpe mig?
Jeg har ingen Broder uden dig."

"Hvorledes kan jeg dig hjælpe nu?
(Mit gode Hjalte*), det sprang itu."

Hr. Peder han gaaer til Smed i By,
Og lader sit Sværd saa prægtig flye**).

Saa straaler hans Sværd saa yndefuld,
Med Hjalte af Sølv og Knap af Guld.

"Og har ingen Broder du uden mig,
Jeg vil som en Broder og hjælpe dig.

"Du være nu kun saa haard i Hu,
Som jeg skal være i Eggen dru!"

Hr. Peder, han gif til Kongens Gaard,
Med Sværd fuldhvast og Hu fuldhaard.

Ei spared han Alder eller Rion,
Ei Kongen og ei hans yngste Søn.

Det meldte da han, i Buggen laae,
Bee ham, som hevner Skade saa!

*) Handfang. **) gjøre istand.

Du grusomt hevner Fader din,
Gid jeg saa vel maa hevne min!

„Ja, hevnet har jeg Fader min,
Men aldrig du skal hevne din.“

Saa veied han det Buggebarn,
Dg dermed styred han sin Harm.

„Nu hvil dig, Sværd, du har gjort Gavn!
Nu stil dig i vor Herres Navn!“

Det meldte Sværdet træt og mod:
Nu lysted mig dit eget Blod;

Dg havde ei du talt til mig,
Da havde nu jeg veiet dig.

Saa gif Hr. Peder til Smede hen,
Lod slaae en Bøile omkring sin Lænd.

Dg han tog Bøile om Haand og Fod,
For han vilde gjøre Pligt og Bod.

— Saa vel, hei! —

Hr. Peder gif over Kongens Grav,
Alle da sprang hans Bøiler af.
Belan! vel over at ride!

Brodermordet.

Gammel Folketone.

„Dg hvor har du været saa længe

  Svend i Rosensgaard?“

„Dg jeg har været i Enge,

  Kiære Moder vor!

I vente mig seent eller aldrig!“

„Hvi er dit Sværd saa røder?“

„For jeg har dræbt min Broder.“

„Hvorhen vil du dig vende?“

„Jeg vil til Verdens Ende.“

„Naar kommer du tilbage?“

„Kun med den hvide Krage.“

„Naar dages Krager hvide?“

„Naar sorte Svaner hvide.“

„Naar synge Svaner sorte?“

„Naar Solen bliver borte.“

„Dg naar mon Soel forsvinde?“

„Naar Baand ei længer binde.“

„Naar brister Alt, som binder?“
 „Naar Vand ei længer rinder.“

„Dg naar mon Vand ei strømme?“
 „Naar Steen paa Bandet svømmer.“

„Dg naar mon Steen ei synker?“
 „Naar Moder Søn ei ynker.“

„Dg naar vil det sig hænde,
 Svend i Rosensgaard?“
 „Naar vi seer Verdens Ende,
 Kære Moder vor!
 I vente mig seent eller aldrig.“

69.

Elveskud.

Gammel Folketone.

Herr Oluf han rider saa vide om Land,
 Dg til sit Bryllup saa byder han;
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lundens

Men alt som han kom udi Lunden saa grøn,
 En Elvedands gaaer der let og stjøn;
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Der dandsede fire, der dandsede fem,
 Den Elvemo rækker Haanden frem;
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Dg hør Du, Herr Duf! Træd Dandsen med mig,
 Saa fagre Gaver jeg giver Dig!"
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Slet ikke jeg tør, og slet ikke jeg maa,
 Og Morgen saa skal mit Bryllup staae."
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Dg vil Du ei træde i Dandsen med mig,
 Saa ond en Soet skal da følge Dig!"
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Saa slog hun ham over hans Herde saa god,
 Saa Slaget gjaldt i hans Hjerterod.
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Du ride nu hjem til Din Fæstemø kjær,
 Dg glem nu ikke Din Bryllupsfærd!"
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Det skete før Dagen blev lys udi Gaard :
 Bleg laa Herr Oluf paa sorten Baar.
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lundenis

Herr Oluf og hans liden Fæstemø huld,
 De to kom sammen i sorten Muld.
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lundenis

70.

Agnete og Havmanden.

Gammel Folketone.

Agnete stander paa Høielofts Bro,
 Strax kom der en Havmand fra Bunden op.
                   Haa, haa, haa!
 Strax kom der en Havmand fra Bunden op.

„Dg hør du, Agnete! hvad jeg siger dig:
 Vil du være Allerkjæreste min?“

„D ja saamænd det vil jeg saa,
 Naar du tager mig med paa Havsens Bund.“

Han stopped hendes Dren, han stopped hendes Mun!
 Saa førte han hende paa Havsens Bund.

De vare tilsammen i otte Aar,
 Syv Sønner de tilsammen monne faae.

Agnete hun ganger for Havmand at staae!
 Og maa jeg mig udi Kirken gaae?"

Ja gjerne maa du til Kirken gaae,
 Naar du kommer igjen til Børnene smaa."

Han stopped hendes Dren, han stopped hendes Mund,
 Saa forte han hende paa Englands Grund.

Agnete hun ind ad Kirkedøren treen,
 Hendes Moder bagefter og var ei seen.

Og hør du, Agnete! hvad jeg siger dig:
 Hvor har du været i otte Aars Tid?"

Og jeg haver været paa Havsens Bund,
 Syv Sønner jeg med Havmanden fik."

Og hvad fik du for Treen din,
 Da han dig fæstet til Bruden sin?"

Da han gav mig et prægtigt Guldbaand,
 Det findes ei bedre om Dronningens Haand."

Og Havmanden ind ad Kirkedøren treen,
 Alle de smaa Billeder vendte sig omkring.

Hans Haar vare som det pureste Guld ;
 Hans Dien de vare saa frydefuld.

„Dg hør du , Agnete ! hvad jeg siger dig :
 Dine smaa Børn de længes efter dig.“

„Lad dem længes , mens de længes vil ,
 Net aldrig kommer jeg mere dertil ! “

„D tænk paa de store , og tænk paa de smaa ,
 Dg tænk paa det lille , som i Buggen laae.“

„Net aldrig tænker jeg paa store eller smaa ,
 Langt mindre paa det lille som i Buggen laae
 Haa , haa , haa !

Langt mindre paa det lille som i Buggen laae

71.

Liden Karen.

Gammel Folketone.

Dg det var liden Karen , det Unge-Kongen saa
 Hun lyste som en Stjerne blandt alle Terner smaa

Hun lyste som en Stjerne blandt alle Terner smaa
 Dg Unge-Kongen talde til liden Karen saa :

Dg hør du, liden Karen, og vil du føie mig,
Graahesten og Guldsadlen, dem vil jeg give dig."

Graahesten og Guldsadlen, dem passer ei jeg paa,
Giv dem din unge Dronning, lad mig med Wren
gaae!"

Dg hør du, liden Karen, og vil du føie mig,
Steenhuset udi Skoven, det vil jeg give dig."

Steenhuset udi Skoven, det passer ei jeg paa,
Giv det din unge Dronning, lad mig med Wren
gaae!"

Dg hør du, liden Karen, og vil du føie mig,
En Krone af det røde Guld, den vil jeg give dig."

En Krone af det røde Guld, den passer ei jeg paa,
Giv den din unge Dronning, lad mig med Wren
gaae!"

Dg hør du, liden Karen, vil ei du være min,
Saa lader jeg dig sætte i Fangetaarnet ind."

Dg lader du mig sætte i Fangetaarnet ind,
Ret aldrig nogensinde saa vil jeg være din."

Dg hør du, liden Karen, og gjør du mig saa vreb,
Saa lader jeg dig sætte i Spigertønden ned."

„Dg lader du mig sætte i Spigertonden ned,
Saa kiender Gud i Himlen dog min Ufskyldighedss

De satte liden Karen i Spigertonden ned,
Der kom to hvide Duer til hende med Guds Fræ

Da blegned Unge=Rongen i sin forgyldte Gal,
Der kom to sorte Rævne til ham med Helveds Rvø

72.

Nofelille.

Gammel Folketone.

Nofelille og hendes Moder, de sad over Borna
De talte saa mangt et Skjemtens=Drd.

Ha, ha, ha, saa, saa, saa, saa.
De talte saa mangt et Skjemtens=Drd.

„Før hvert Træ skal i Haven faae Blomster af Gul
Før jeg skal vorde nogen Ungersvend huld.“

Hr. Peder stod paa Svalen og lytted med Li
„Den leer dog bedst, som leer tilsidst!“

Dg der de kom ned ud i Urtegaardens Læ,
Da hang der en Guldring paa hvert et Træ.

Roselille blev rød som et dryppende Blod,
 Hun stirred i Græsset ned for sin Fod.

Da kysfed Hr. Peder hendes Læber med Lyst:
 "Den leer dog nok bedst, som leer tilsidst!"

73.

Ridderens Hjemkomst.

Gammel Melodie ved Weyse.

Signelil sidder i Bure
 Under hviden Sobel,

Hun slaaer Guldharpn prude,
 Der min Ganger render gjennem Boven.

Da kom der en Ridder med Kors paa Bryst,
 Med Ormen har været en Heltedyt!

Han gav Lindormen saa dybe Saar,
 At knap de kan læges i tusind Aar.

Han gav Prindsessen et Kys saa godt,
 At sødt det mindes, mens Hav er blaåt.

Det haver skjøn Signelil for sin Bøn
 Under hviden Sobel:
 Hun favner den ypperste Kongesøn!
 Der min Ganger render gjennem Boven.

74.

Maimaanedsfang.

Gammel Folketone.

Uverdens Skaber mild og blid,
 Hør det, som vi bede!
 Vi prise glade Marsens Tid,
 Vær os Alle en naadig Gud med Glæde.

Vor Skov og Mark sig fryder smukt,
 Valborg bær Lov og Græs med Frugt.

Thi bære vi dig Mai i Sky,
 Og love dig med Psalmer nye!

Beslign os med et frugtbart Aar,
 Giv Korn og Kjærø i Huus og Gaard.

Dertil regjer os med Din Aand,
 Bort Liv, vor Lykke i Din Haand.

Bevar vor Konge og hans Raad,
 Hør det, som vi bede!
 Gud vær med dem i Raad og Daad;
 Vær os Alle en naadig Gud med Glæde.

75.

Skjøn Sired.

Melodie af Schulz.

Nys fyldte skjøn Sired sit attende Aar,
 Var rolig i Vinter og munter i Vaar.
 Som Bækken i Engens det blomstrende Skjød,
 Saa stille, saa klare de Dage henflød.

From var hun i Hjertet, i Adfærd saa blid,
 Var rød som en Rose, som Lilien hvid;
 Lo Dine hun havde saa klare, saa blaae,
 Som Himlen, til hvilken hun forrigfri saae.

Hun bandt uden Hensigt den skjønneste Krands,
 Var altid den første i Sang og i Dands.
 Saa manges stolt Ungkarl forelskt hende saae;
 Men haabløse lod hun dem alle bortgaae.

Kast ride de Bønder nu Sommer i By,
 De Sange, de lyde saa høit udi Sky,
 Sin Dlus ved Gildet hun første Gang saae,
 Veltalende Dine hinanden forstaae.

Han elsker nu Sired, og elstes igjen;
 Hun græder, da Dlus fra hende drog hen.
 Med Glæde hun seer ham at komme til By;
 Og naar han bortdrager, hun græder paany.

76.

Liden Gunver.

Melodie af J. Sartzmann.

Liden Gunver vandrer som helst i Dvel
 Saa tankesfuld.

Hendes Hjerte var Bøx, hendes unge Sjæl
 Var prøvet Guld.

D vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandso

Liden Gunver meder med Silkesnor
 Ved Havets Bred.

Da hævedes Bølgen og Bandet foer
 Saa bradt afsted.

D vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandso

Skjøn Havmand sig op af Havet stød,
Beklædt med Tang.

Hans Dje var kjærligt, hans Tale var sød,
Som Harpens Klang.

„Liden Gunver, Du martrer mig Dag og Nat
Med Elskovs Ild.

Mit Hjerte vansmægter, min Sjæl er mat.
D vær dog mild!

Du række mig kun din snehvide Arm,
Paa Sømands Tro;

Saa trykker jeg den til min brændende Barm,
Saa faaer jeg Ro.

Liden Gunver, mit Bryst bag sit haarde Skjæl
Er blødt og ømt.

Trofast er mit Navn, min ukonstlede Sjæl
Foragter Skromt.“

„Dg er dig min Arm til saa stor Behag,
Til Trost og Ro,

Skjøn Havmand, saa skynd Dig, saa kom kun og tag
Dem begge to!“

Han trak hende fra den steile Bred,
Glad ved sin Svig.

Som Storm var hans Latter, men Fisterne grædte
 Ved Gunvers Liig.
 D vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

77.

Havfruen.

(Egen Tone.)

Liden Havfru sidder paa hviden Steen
 Dg tørrer i Solen sit Haar,
 En sølvstjættet Hale er Jomfruens Been,
 Med den hun i Boverne slaaer.

De Guldfist lege paa Bolgetop
 Dg lytte til Havfruens Sang,
 Af Boven de stikke Smaahovderne op,
 Hun synger til Bølgernes Klang!

„Levvel for evig, du grønne Jord!
 Levvel, du Mennekesøn!
 Paa Havsens Bund liden Havfru boer,
 Dg græder for dig i Løn.

Du kunde mig give en evig Sjæl
 Dg Salighed med dig hos Gud,

Hvis ei du gjøs for det kolde Skjæl,
Men styrted dig til mig ud.

Til Dommestad jeg nu svømme maa
Dg græde for dig i Løn,
Til sidst jeg skal uden dig forgaae —
Revvel! du Menneffeson!

78.

Ung Inger.

Melodie af Weyse.

Det blanke Sværd paa Bæggen hang,
Ung Inger for Sværdet stod.
Dolv Slag i Borgens Klokke klang,
Da drypped' Sværdet med Blod.
Dg drypper med Blod det blanke Sværd,
Dg farves dets Tunge rød,
Da times ung Erik i farlig Færd,
Dg er vel saaret og død.
Af Angest mit Hjerte bespændes.

Hun Sværdet greb, og stirrende stod
I Maanens blege Skin.

Dg som nu Taarer faldt i dets Blod,
 Klang Sukke i Mattens Bind.
 Da brast om Armen det røde Guld,
 Dg faldt til Jorden itu.
 Af! kalder Du mig til Gravens Muld?
 Thi der er Du visseelig nu!
 Af Angest mit Hjerte bespændes.

79.

Liden Kirsten.

Melodier af Weyse og Gade.

De Bølger rulle saa tungt afsted,
 Liden Kirsten stander ved Havets Bred;
 Hun stirrer saa dybt i Bølgen blaae,
 For at see, hvad aldrig forhen hun saae,
 Alt i de kjølige Bølger.

Af var det dog sandt, hvad min Fader har sagt::
 Der lever i Havet en ukjendt Magt;
 De bygge og boe i den dybe Grund,
 De leve saa trygt paa Havets Bund,
 Alt i de kjølige Bølger.

Der stander en Borg saa viid og stor,
 Dg Havet er som et Sølvørflor

Dg Sol og Maane som røden Guld,
 Dg Marken af tusinde Perler fuld,
 Alt i de kjølige Bølger.

Et Bæsen boer i den dybe Borg,
 Det kjender, som jeg, til Fryd og Sorg;
 Et Menneſke-Hjerte ſlaaer i dets Bryſt,
 Det føler en evigt verlende Lyſt,
 Alt i de kjølige Bølger.

Dg om den Havmand ſaa Meget veed,
 Saa kjender han ogsaa til Kjærlighed;
 Da har han ſagtens elſket engang,
 Dg ſtiller ſin Længſel ved Harpens Klang
 Alt i de kjølige Bølger.

Du Havmand! vær mig god og huld!
 Jeg bliver, jeg bliver ſaa længſelsfuld;
 Mit Hjerte føler en ukjendt Ild,
 Den brænder ſaa stærkt, jeg ſlukke den vil
 Alt i de kjølige Bølger.

Liden Kirſten ſynker paa Havets Bund;
 Men Havmanden kyſſer den Roſenmund,
 Han aabner hende ſin vaade Favn —
 Hun nævner ſagte ſin Frelsers Navn
 Alt i de kjølige Bølger.

Spillemanden.

(Omloberens Sang ved Forældrenes Dør.)

Melodier af Weyse og Bade.

„Spillemand spiller paa Strænge!“
 Her er saa smukt i det høie Slot —
 For Døre jeg spilled saa længe —
 At huusvild Gjøgler har det ei godt.
 — Spillemand spiller paa Strænge!

„Spillemand spiller med Bue!“
 Luk Forstuedøren kun op paa Klem!
 „Min Moder hun er en Frue; —“
 Men jeg har hverken Huus eller Hjem.
 — Spillemand spiller med Bue!

„Spillemand spiller paa Strænge!“
 „Min Fader han er en Herremand —“
 Ham har jeg ei seet saa længe;
 Men aldrig meer han mig favne kan.
 — Spillemand spiller paa Strænge!

„Spillemand spiller med Bue!“
 Jeg kjender igjen det gamle Slot.
 At! kunde jeg Herskabet skue!
 Jeg vilde kun see, om de har det godt.
 — Spillemand spiller med Bue!

„Spillemand spiller paa Strænge!“
 Ak! Forstuedøren er luft igjen —
 Her tør jeg ei tøve længe —
 Ved Porten knurrer min Barndomsøven.
 — Spillemand spiller paa Strænge!

81.

Sjællandsk Bise.

Det var en Lørdag=Aften
 Jeg sad og ventede Dig, —
 Du loved mig at komme vist,
 Men kom dog ei til mig!

Jeg lagde mig paa Sengen
 Dg græd saa bitterlig,
 Dg hver en Gang, at Døren gik,
 Jeg troede, det var Dig! —

Jeg stod op Søndag=Morgen
 Dg flættede mit Haar,
 Saa gik jeg mig til Kirken hen,
 Dg om den Kirkegaard.

Men Du kom ei til Kirke
 Dg ei i Kirken ind,
 For Du har faaet en Anden kjær,
 Dg slaget mig af Sind.

Jeg gif mig hjem saa ene
 Henad den Kirkesti,
 Dg hvert et Spor paa Stien var,
 Der faldt min Taare i.

De røde Baand og skjønne,
 Som Du engang mig gav —
 Dem bærer jeg ret aldrig meer,
 Jeg stunder til min Grav.

Hvor kan man plukke Roser
 Hvor ingen Roser groer!
 Hvor kan man finde Kjærlighed,
 Hvor Kjærlighed ei boer! —

Jeg vilde Roser plukke —
 Jeg plukker ingen fleur —
 Jeg elsted Dig saa inderlig,
 Jeg elsker aldrig meer.

Foraarsfang.

Melodie af Weyse.

Storken sidder paa Bondens Tag;
 Han seer over Mark og Enge.
 Det bliver saa deilig en Foraarsdag;
 Nu kommer den favre Tid, jeg ventede saalænge.

Storken klapper paa Bondens Tag,
 Og Gjøgen kuffer i Skoven.
 Med Mailøv nu kommer skøn Valborgs Dag*.)
 Nu stiger der Pindseglands med Sol over Boven.

Storken flyver fra Bondens Tag;
 Han spanker i grønne Enge.
 Han kommer som Gjest til skøn Valborgs Dag,
 Han bringer den favre Tid, jeg ventede saalænge.

Storken flyver til Høsten bort;
 Han kommer igjen ad Aare.
 Du Sommerens Gjest! dvæl ikke for fert!
 Velkommen du favre Tid, jeg elsker saa saare!

*) den 1. Mai.

Morgensang.

Melodie af Weyse.

Nu titte til hinanden de fagre Blomster smaa ;
 De muntre Fugle kalde paa hverandre ;
 Nu alle Jordens Børn deres Dine opslaae ;
 Nu Sneglen med Huus paa Ryg vil vandre.

Den kjære Gud og Skaber den mindste Dorn er nær ;
 Han føder Fugl og Markens Villie klæder ;
 Dog Menneffenes Børn har han allermeest kjær,
 Gud aander paa Diet, naar det græder.

Guds Søn var selv et Barn, og paa Krybbestraaen
 han laae ;
 Hans Bugge stod paa Jord foruden Gjænge.
 Guds Himmeriges Fryd har han lovet de Smaa
 Og Blomster fra Paradisets Enge.

Guds Søn har os saa kjær ; han er Børnevænnens
 stor ;
 Han bærer Barnet op til Gud paa Armen ;
 Han Storm og Hav betvang, da han vandred paa
 Jord ;
 Men Børnene leged ham ved Barmen.

Du, som os velsigned og tog i Favn de Smaa,
 En Morgen see vi Dig i Paradiset!
 Du lærte os til Gud vore Dine opslaae —
 Evindeligt være Du loypriset!

84.

Livets Seilads.

Gammel Folketone.

Hvad vindes paa Verdens det vildsomme Hav?
 Af, tusinde Farer i skummende Trav!
 Man veed kun to Havne,
 Bekjendte af Navne,
 Den ene vor Bugge,
 Den anden vor Grav!

Fra Buggen til Graven maa frydses omkring
 Blandt Haabets og Frygtens de stridige Ting;
 Snart vippe vi oppe
 Paa Volgernes Toppe,
 Snart nærmes vi Grunden i flyvende Spring.

Her fristes Ustadigheds Ebbe og Flod,
 Een Vagt er saa ond, som en anden er god;

Hver Time i Glasfæt,
 Hver Streg paa Compasset
 Forandrer, forhøier, forneder vort Mod.

Saa hidser en Medbør det nedrige Sind,
 Dg puster i Hjertet Dumdriftighed ind;
 Vil Farten kun føie
 Vor Attraa, vort Die,
 Strax blæses vi op af en ønskelig Vind.

Saa slipper Frygtagtighed Roret i Hast,
 Naar Forstavnen dukker for Bølgenes Kast;
 Naar Vindene susse,
 Dg Vandene bruse,
 Saa strækkes vi strax for en knagende Mast.

Dit Forsyn, o Fader! det fører os hjem;
 Det styrer saa sikkert, hvor Søen er slem.
 Vor Gisning kan feile;
 Hvor vi end vil seile,
 Selv stavne vi mere tilbage, end frem.

85.

Aftensang.

(Egen Tone.)

Fred hviler over Land og By,
 Ei Verden larmer meer;
 Fro smiler Maanen til sin Sky,
 Til Stjerne Stjerne seer.

Dg Søen blank og rolig staaer
 Med Himlen i sin Favn;
 Paa Dammen fjerne Bogter gaaer
 Dg lover Herrens Navn.

Det er saa stille og saa tyst
 I Himmel og paa Jord;
 Bær ogsaa stille i mit Bryst,
 Du Flygtning, som der boer!

Slut Fred, o Hjerte, med hver Sjæl,
 Som her Dig ei forstaaer!
 See over By og Dal i Dvel
 Nu Fredens Engel gaaer.

Som Du han er en Fremmed her:
 Til Himlen staaer hans Hu;
 Dog i det stille Sjerneffjær
 Han dvæler her som Du.

D lær af ham Din Aftensang:
 Fred med hver Sjæl paa Jord!
 Til samme Himmel gaaer vor Gang,
 Adskilles end vort Spor.

Fred med hvert Hjerte, fjern og nær,
 Som uden No mon slaae!
 Fred med de Faa, som mig har kjær,
 Og dem, jeg aldrig saae!

Fred med hver Aand, som hader mig!
 Den skal mig elske vist,
 Naar samlet i Guds Himmerig
 Vi Ham lovprise hist.

86.

En gammel Aften- eller Natsang.

(Fra 1588.)

Gammel Folketone.

Den lyse Dag forgangen er,
 Og Natten hun hænger os paa,
 O Jesus Christ! Vor Herre kjær,
 Du altid hos os blive maa:
 Glæde os Gud i Himmerig.

Du est det evige Guddoms Ljus,
 Det maa vi jo bekjende,
 Kom til os i vort Hjertes Huus
 Med din Naade os optænde:
 Glæde os Gud i Himmerig.

Du est vor Bægter tryk og tro,
 Du vilt os aldrig undfalde,
 Paa Dig saa ville vi bygge og bo,
 I al vor Nød Dig paakalde:
 Glæde os Gud i Himmerig.

Dagen er skabt til Arbeid og Umag,
 Det kan hver hos sig mærke,
 Men Natten er skabt til Ro og Mag,
 De trætte Lemmer at stærke:
 Glæde os Gud i Himmerig.

Giv os en rolig Nat og god,
 Lad os i Synden ei sove,
 Lad os ei gjøre det, Dig er imod,
 Ei heller i Sorgen opvaagne:
 Glæde os Gud i Himmerig.

Saa ville vi i Morgen love Dig,
 Din Godhed gjerne bekjende,
 Og siden altid i Himmerig
 Dig prise foruden al Ende:
 Glæde os Gud i Himmerig!

Tillæg.

Hans Tavsens.

(Kan synges som: Hvad vindes paa Verdens o.s.v.)

Paa Tave Bondes Ager ved Birkinde By
 Der gik en lille Plovdreng og sang under Sky.
 Han messede som Klerken og drev paa treven Hest:
 „Gud give, Hans Plovfjøring kunde blive Præst!“

Bag Ploven nikkede Bonden, han lyttede dertil:
 „Hver Purk kan blive Bisp, naar Vorherre kun vil.
 Løb ej Morten Borup fra Plov og Bonde-Hors?
 Nu tugter han Pilde til lærde Mænd i Aars.“

Det var hin lille Plovdreng fra Birkinde By,
 Hans Navn fløj over Danmark med folkeligt Ry,
 En dansk Morten Luther, han stred med Ordets Sværd,
 Og sejrede med Anden i Hjertefolkets Hær.

Net aldrig nogen Plovfjøring drev det saa vidt,
 Han stoled paa sin Gud, paa sig selv dog kun lidt:
 „Den Dag han ei kæmpede med Modgang eller Nød,
 Han frygtede, Guds Raade, som før, ej til ham flød.“

Den Dag de stolte Bisper i Fængsel blev bragt,
 Guds Ord var paa Guds Alter af Bondehaand lagt.
 Da Folket var frelst, og udsøkt det bitre Had,
 Hans Tavsens i Ribe paa Bispestolen sad.

Men meer end alle Bisper i Danemarks Land
 Hin Bondesøn han sørgede for Kvinde og Mand.
 Net aldrig hans Navn skal i danske Hjertes dø,
 Saalænge der ringer en Klokke over D.

